

Bijlage behorende bij Eilandsverordening vaststelling diverse ontwerp-landsverordeningen land Curaçao (A.B. 2010 no. 87)

LANDSVERORDENING houdende regels
inzake de met de bescherming van
democratische rechtsorde in Curaçao
belaste overheidsdienst
(Landsverordening Veiligheidsdienst Curaçao)
=====

=====

DE GOUVERNEUR VAN CURAÇAO

In overweging genomen hebbende:
dat het wenselijk is regels vast te stellen inzake de met de bescherming van de democratische rechtsorde van Curaçao belaste overheidsdienst;

Gelet op artikel III van de Rijkswet wijziging Statuut in verband met de opheffing van de Nederlandse Antillen

§ 1. Algemene bepalingen

Artikel 1

In deze landsverordening en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:

de Dienst	:	de ambtelijke dienst, genoemd in artikel 2, eerste lid;
de Commissie	:	de commissie, bedoeld in artikel 22, eerste lid;
de overheid	:	de onder een ministerie vallende diensten, de publiekrechtelijke rechtspersonen en de naamloze vennootschappen of vennootschappen met beperkte aansprakelijkheid waarin het Land Curaçao voor meer dan 50% participeert;
de Minister	:	de minister van Algemene Zaken;
de ministers	:	de Minister en de minister, belast met justitiële aangelegenheden;
het Hoofd	:	de ambtenaar, belast met de leiding van de Dienst;
het personeel	:	de bij de Dienst werkzame ambtenaren;
vertrouwens-
functie	:	een functie bij het Land of elders in Curaçao waarvan de wijze van vervulling een gevaar of een risico kan vormen voor het voortbestaan van de democratische rechtsorde, de integriteit van het openbaar

bestuur of de veiligheid en andere vitale belangen van Curaçao;
veiligheidson- : een onderzoek naar de persoon die een vertrouwens-
derzoek functie wenst te vervullen.

§ 2. Taken en bevoegdheden van de dienst

Artikel 2

1. Er is een Veiligheidsdienst Curaçao, die als doelstelling heeft het bevorderen van de fundamentele belangen van Curaçao bij het voortbestaan van de democratische rechtsorde, bij de integriteit van het bestuur, bij de interne veiligheid en andere vitale belangen van Curaçao en, waar nodig, het Koninkrijk der Nederlanden.

2. De Dienst ressorteert onder de Minister. De minister, belast met justitiële aangelegenheden, draagt medeverantwoordelijkheid ten aanzien van het optreden van de Dienst.

3. Er is een hoofd van de Veiligheidsdienst. Hij is belast met de dagelijkse leiding en beheer van de dienst. Hij wordt op gemeenschappelijke voordracht van de ministers benoemd, geschorst en ontslagen, gehoord de Commissie, als bedoeld in artikel 22, eerste lid.

Artikel 3

1. De Dienst heeft tot taak het in gebondenheid aan de wet de in artikel 2, eerste lid, neergelegde doelstelling na te streven door middel van het beschermen van in haar doelstelling genoemde belangen door de risico's voor die belangen vast te stellen en door bij te dragen tot de beperking en controle van die risico's.

2. De werkzaamheden van de Dienst bestaan uit:

- a. het verzamelen van gegevens over personen en organisaties, die door de doeleinden die zij nastreven, dan wel door hun activiteiten aanleiding geven tot het ernstige vermoeden dat zij een gevaar vormen voor de in artikel 2, eerste lid, genoemde belangen;
- b. het verrichten van veiligheidsonderzoeken ten aanzien van vertrouwensfuncties;
- c. het bevorderen van het nemen van maatregelen ter bescherming van de in onderdeel a genoemde belangen, waaronder in ieder geval begrepen worden maatregelen ter beveiliging van in het belang van Curaçao en, waar nodig, het Koninkrijk der Nederlanden geheim te houden gegevens, en van voor de instandhouding van het maatschappelijke leven van vitaal belang zijnde delen van de overheid.

3. Het Hoofd informeert de ministers bij voortduring over de uitkomsten van de werkzaamheden van de Dienst en stelt dezen in kennis van al hetgeen voor hen in de uitoefening van hun functie van belang kan zijn.

Artikel 4

1. De Dienst verzamelt de in artikel 3, tweede lid, onderdeel a, bedoelde gegevens uit openbare bronnen voor doelen die vallen binnen de aan de Dienst wettelijk opgedragen taken.

2. Het Hoofd en het door hem daartoe gemachtigde personeel zijn bevoegd zich daarenboven voor het verzamelen van gegevens te wenden tot een ieder die geacht kan worden in staat te zijn voor de Dienst

relevante gegevens te verstrekken.

3. De ambtenaar, belast met de leiding van een overheidsdienst verschaft het Hoofd op diens verzoek de informatie waarom deze vraagt. Indien voor die dienst een bijzondere geheimhoudingsverplichting bestaat, geeft die ambtenaar slechts gevolg aan het verzoek, voorzover door de Minister is vastgesteld dat het door de Dienst behartigde belang gaat boven de door de desbetreffende overheidsdienst behartigde belangen; alsdan zijn eventuele op die verstrekking betrekking hebbende bijzondere wettelijke voorschriften niet van toepassing.

4. Vastgelegde gegevens worden door het personeel voorzien van een verwijzing naar de documenten of andere bronnen, waaraan zij zijn ontleend.

Artikel 5

1. Door de Dienst worden alleen persoonsgegevens verzameld over degenen:

- a. wier activiteiten aanleiding geven tot het ernstige vermoeden dat zij een gevaar vormen voor de democratische rechtsorde, de integriteit van het openbaar bestuur of de veiligheid of andere vitale belangen van Curaçao of het Koninkrijk der Nederlanden;
- b. die schriftelijk toestemming hebben gegeven voor het instellen van een veiligheidsonderzoek;
- c. die ten behoeve van de Dienst werkzaam zijn of zijn geweest;
- d. over wie door een andere inlichtingen- of veiligheidsdienst binnen of buiten het Koninkrijk der Nederlanden gegevens worden gevraagd;
- e. wier gegevens noodzakelijk zijn ter ondersteuning van een goede taakuitvoering van de Dienst.

2. De Dienst verzamelt geen gegevens die betrekking hebben op iemands godsdienst of levensovertuiging, ras, gezondheid of seksuele leven, tenzij dit plaatsvindt in aanvulling op de verzameling van andere gegevens, en dit voor het doel van de laatstbedoelde verzameling onvermijdelijk is.

Artikel 6

1. Het personeel is ambtenaar in de zin van de Landsverordening materieel ambtenarenrecht (P.B. PM). Het wordt aangesteld, bevorderd en ontslagen op voordracht van de Minister.

2. Het personeel bezit geen opsporingsbevoegdheid.

3. Aan het personeel worden geen werkzaamheden opgedragen, die in strijd zijn met de taken van de Dienst, noch verricht dit personeel dergelijke handelingen.

Artikel 7

1. Onverminderd de bevoegdheid tot gegevensvergaring, bedoeld in artikel 4, is de Dienst bevoegd de navolgende bijzondere inlichtingenmiddelen toe te passen:

- a. het observeren van natuurlijke personen of van zaken en het daarbij vastleggen van gegevens, al dan niet met behulp van observatie- en registratiemiddelen;
- b. het volgen van natuurlijke personen of van zaken en het daarbij vastleggen van gegevens, al dan niet met behulp van volgmiddelen,

- plaatsbepalingsapparatuur en registratiemiddelen;
- c. de inzet van personen, niet-zijnde personeel, die, al dan niet met gebruikmaking van een aangenomen identiteit of hoedanigheid incidenteel of voor bepaalde tijd belast zijn met het verzamelen van gegevens omtrent organisaties of individuele personen;
 - d. het betreden en het doorzoeken van besloten plaatsen;
 - e. het openen en onderzoeken van gesloten voorwerpen;
 - f. het met een technisch hulpmiddel aftappen, opnemen en afluisteren van gesprekken, telecommunicatie of geautomatiseerde gegevensoverdracht.

2. Onder het openen van een gesloten voorwerp als bedoeld in het eerste lid, onderdeel e, wordt mede begrepen het openen van brieven en andere geadresseerde zendingen, alsmede het binnendringen in geautomatiseerde bestanden.

3. De in het eerste lid omschreven bijzondere inlichtingenmiddelen worden alleen toegepast, indien door het Hoofd is vastgesteld dat de beoogde verzameling van gegevens niet kan plaatsvinden op de in artikel 4, eerste, tweede en derde lid beschreven wijze.

4. Van de toepassing van bijzondere inlichtingenmiddelen wordt in elk concreet geval door het daarbij betrokken personeel een schriftelijk verslag opgemaakt, dat terstond aan het Hoofd wordt aangeboden.

Artikel 8

1. De inzet van personen als bedoeld in artikel 7, eerste lid, onderdeel c, door het personeel geschiedt slechts met een bijzondere schriftelijke machtiging van het Hoofd. Indien een in te zetten persoon justitiële antecedenten heeft, is voor die inzet de voorafgaande schriftelijke toestemming van de ministers benodigd en wordt van het inzetten mededeling gedaan aan de commissie.

2. De bijzondere inlichtingenmiddelen, omschreven in artikel 7, eerste lid, onderdelen d, e en f, worden uitsluitend toegepast, mits de ministers en de minister, belast met telecommunicatie, daartoe op voorstel van het Hoofd voor elk concreet geval schriftelijk toestemming hebben verleend. Een afschrift van de toestemming wordt door het Hoofd binnen 2 x 24 uur aan de Commissie toegezonden.

3. Opdat de Dienst de hem in verband met de waarborging van de democratische rechtsorde toegekende bevoegdheden, genoemd in artikel 7, eerste lid, onderdeel f, kan toepassen, treft iedere houder van een concessie als bedoeld in artikel 2 van de Telegraaf- en telefoonverordening (P.B.P.M.) of de landsverordening die deze vervangt, in zijn bedrijf onverwijld de technische voorzieningen die het Hoofd wenselijk acht.

Artikel 9

1. Indien het Hoofd overweegt toepassing te geven aan een niet in artikel 7, eerste lid, omschreven bijzonder inlichtingenmiddel, en die toepassing kan leiden tot een inbreuk op de persoonlijke levenssfeer van een burger, gaat hij daartoe pas over, nadat de ministers hem daarvoor schriftelijk toestemming hebben gegeven. Van de toepassing wordt mededeling gedaan aan de Commissie.

2. Binnen zes maanden na het geven van toestemming tot het gebruik van een middel als bedoeld in het eerste lid, dient de regering

bij de Staten een ontwerp-landsverordening tot regeling van dat middel in.

Artikel 10

1. Ingeval het bij toepassing van artikel 7, eerste lid, onderdeel d, wenselijk is een woning te betreden, is voor het personeel, indien de bewoner afwezig is, voor het rechtmatig binnentreden in die woning het bezit van een schriftelijke machtiging als bedoeld in artikel 12 van de Staatsregeling, niet vereist en zijn de voorschriften van artikel 12 van de Staatsregeling niet van toepassing. Aan het voorschrift in de tweede volzin van dat artikel, in stede van binnen 2x24 uur, wordt binnen een termijn van ten hoogste **acht dagen** na de datum van het binnentreden voldaan, tenzij bij landsbesluit, de Commissie gehoord, anders is bepaald.

2. Ingeval het bij toepassing van artikel 7, eerste lid, onderdeel e, wenselijk is brieven te openen, te lezen en daarvan afschrift te nemen, geldt het briefgeheim, bedoeld in artikel 12 van de Staatsregeling, niet voor personeel dat daartoe, ten aanzien van iedere afzender of geadresseerde afzonderlijk, door de rechter is gemachtigd.

§ 3. Informatieverstrekking

Artikel 11

1. Het Hoofd is bevoegd, nadat de ministers hem daartoe een algemene of bijzondere schriftelijke toestemming hebben verleend, omtrent bepaalde gegevens of categorieën van gegevens informatie te verschaffen aan:

- a. een andere minister;
- b. een Curaçaose overheidsinstantie;
- c. een andere inlichtingen- of veiligheidsdienst binnen of buiten het Koninkrijk der Nederlanden.

2. Het doorgeven van gegevens door het Hoofd geschiedt onder de daarbij door hem in ieder afzonderlijk geval te stellen voorwaarden:

- dat de gegevens alleen gebruikt worden voor het doel waarvoor zij verstrekt zijn, en
- dat zij door de ontvanger niet aan anderen worden verstrekt dan met voorafgaande toestemming van het Hoofd.

3. Gegevens, verkregen van andere inlichtingen- en veiligheidsdiensten binnen of buiten het Koninkrijk der Nederlanden, worden alleen door de Dienst aan andere personen of instanties doorgegeven, nadat daarvoor door de verstrekende organisatie schriftelijk toestemming is gegeven aan het Hoofd.

Artikel 12

1. Het doorgeven van gegevens als bedoeld in artikel 11, geschiedt schriftelijk. Van iedere doorgifte wordt door het Hoofd aantekening gehouden.

2. In spoedeisende gevallen kunnen gegevens mondeling worden doorgegeven, gevolgd door een schriftelijke bevestiging van mondelinge doorgifte binnen 48 uur met omschrijving van de verstrekte gegevens.

Artikel 13

1. Personen over wie door de Dienst gegevens zijn of worden verzameld, worden daarvan niet in kennis gesteld.

2. Met afwijking, zo nodig, van de Landsverordening openbaarheid van bestuur wordt een verzoek van een persoon om antwoord op de vraag, of ten aanzien van hem gegevens zijn verzameld, of om inzage van eventueel over hem verzamelde gegevens alleen ingewilligd, ingeval de ministers op voorstel van het Hoofd hebben vastgesteld dat door een gehele of gedeeltelijke inwilliging daarvan geen door de Dienst te behartigen belangen worden geschaad.

3. Van de afwijzing van een verzoek als bedoeld in het tweede lid, wordt de betrokkene onder verwijzing naar het tweede lid schriftelijk in kennis gesteld.

Artikel 14

1. Het Hoofd draagt zorg dat door de Dienst omtrent een persoon verzamelde gegevens die achteraf onjuist zijn gebleken, verbeterd worden. Van de verbetering wordt mededeling gedaan aan de instanties waaraan de gegevens zijn doorgegeven.

2. Het Hoofd draagt zorg dat persoonsgegevens die niet meer nodig zijn voor het doel waarvoor zij zijn verzameld, worden verwijderd en vernietigd.

3. Bij landsbesluit, houdende algemene maatregelen, worden regels gesteld ten aanzien van de wijze van verwijdering en vernietiging van gegevens als bedoeld in het tweede lid.

§ 4. Veiligheidsonderzoeken

Artikel 15

Bij landsbesluit, houdende algemene maatregelen, worden de vertrouwensfuncties aangewezen.

Artikel 16

1. Het is verboden een persoon met een vertrouwensfunctie te belasten, tenzij de Minister tevoren op grond van een door de Dienst ingesteld veiligheidsonderzoek heeft verklaard dat tegen vervulling van die functie door betrokkene uit het oogpunt van het voortbestaan van de democratische rechtsorde, de integriteit van het openbaar bestuur of de veiligheid of andere vitale belangen van Curaçao geen bezwaar bestaat.

2. Een veiligheidsonderzoek wordt slechts uitgevoerd na voorafgaande schriftelijke instemming van de betrokken persoon.

3. Bij landsbesluit, houdende algemene maatregelen, worden regels gesteld ten aanzien van de wijze waarop veiligheidsonderzoeken worden gehouden, en worden van de artikelen 11 tot en met 13 afwijkende voorschriften gegeven met betrekking tot de wijze waarop de in het kader van een veiligheidsonderzoek vergaarde gegevens worden vastgelegd en de wijze waarop door een betrokken persoon kennis kan worden genomen van de over hem vastgelegde gegevens.

Artikel 17

1. De Minister doet ten aanzien van personen die een vertrouwensfunctie vervullen, iedere drie jaar en, indien gebleken feiten of omstandigheden hem daartoe aanleiding geven, incidenteel een hernieuwd veiligheidsonderzoek instellen.

2. De Minister trekt ten aanzien van een persoon met betrekking waartoe aan hem is gebleken, dat onvoldoende waarborgen aanwezig zijn dat betrokkene onder alle omstandigheden de uit de vertrouwensfunctie voortvloeiende plichten getrouw zal volbrengen, de verklaring, bedoeld in artikel 16, eerste lid, in.

3. Indien ten aanzien van een ambtenaar sprake is van een geval als bedoeld in het tweede lid, wordt de betrokkene door de minister onder wie hij valt, terstond van zijn plicht tot het verrichten van de aan de vertrouwensfunctie verbonden werkzaamheden en zo spoedig mogelijk uit de desbetreffende functie ontheven. Betreft het een niet-ambtenaar, dan bevordert de minister wie het aangaat, de spoedige ontheffing van de betrokkene uit de vertrouwensfunctie.

4. Het is verboden een persoon te blijven belasten met een vertrouwensfunctie, nadat de Minister de op die persoon betrekking hebbende verklaring, bedoeld in artikel 16, eerste lid, heeft ingetrokken.

Artikel 18

1. De Landsverordening ambtenarenrechtspraak is niet van toepassing op bezwaar en beroep tegen de niet-afgifte van verklaringen als bedoeld in de artikelen 16, eerste lid, en tegen een intrekking als bedoeld in 17, tweede lid.

2. In afwijking van artikel 2, tweede lid, onderdeel c, van de Landsverordening administratieve rechtspraak zijn de bepalingen daarvan van toepassing op beschikkingen als bedoeld in het eerste lid, **en in 13, derde lid**, met dien verstande dat:

- a. bij de behandeling van een bezwaarschrift ter zake van die niet-afgifte of intrekking de Commissie de taken vervult, die in voormelde landsverordening worden toebedeeld aan de bezwaaradviescommissie;
- b. de hoorzitting met gesloten deuren plaatsvindt;
- c. het verweerschrift niet ter inzage wordt gelegd en de Commissie bevoegd is delen van het verweerschrift aan de indiener te onthouden.

§ 5. Samenwerking met andere instanties

Artikel 19

1. Het Hoofd en de procureur-generaal plegen regelmatig overleg ten behoeve van een goede en gecoördineerde taakvervulling door de Dienst en het openbaar ministerie.

2. Het Hoofd en de procureur-generaal doen elkaar mededeling van te hunner kennis gekomen gegevens die voor de vervulling van de taken van de Dienst, respectievelijk van het openbaar ministerie, van belang kunnen zijn.

Artikel 20

1. Het Hoofd pleegt regelmatig overleg met de korpschef van het Korps Politie Curaçao, de hoofdofficier van justitie, de Inspecteur der invoerrechten en accijnzen en het hoofd van de met de uitvoering van de Landsverordening toelating en uitzetting belaste dienst over aangelegenheden die van gemeenschappelijk belang zijn.

2. De politie- en de douaneambtenaren, alsmede de ambtenaren van de met de uitvoering van de Landsverordening toelating en uitzetting-belaste dienst, doen aan de korpschef van het Korps Politie Curaçao, de inspecteur der invoerrechten en accijnzen, respectievelijk het Hoofd van de met de uitvoering van de Landsverordening toelating en uitzetting belaste dienst mededeling van te hunner kennis gekomen gegevens die voor de vervulling van de taken van de Dienst van belang kunnen zijn. De gegevens worden door het betrokken diensthoofd zo spoedig mogelijk doorgezonden aan het Hoofd of ingebracht in het overleg, bedoeld in het eerste lid.

Artikel 21

Het Hoofd draagt zorg voor het onderhouden van contacten met de inlichtingen- en veiligheidsdiensten van Nederland, Aruba en St. Maarten en van daarvoor naar het oordeel van de Minister in aanmerking komende staten en internationale organisaties.

§ 6. Het toezicht op de dienst

Artikel 22

1. Er is een commissie van toezicht, die belast is met de volgende taken:

- a. het uitoefenen van toezicht op de taakuitvoering van de Dienst
- b. het onderzoeken en beoordelen van klachten over het optreden van de dienst.

2. De Commissie bestaat uit:

- a. een door de president van het Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Curaçao, Aruba, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba aangewezen persoon, die deel uitmaakt van de rechterlijke macht, als voorzitter;
- b. de voorzitter van de Bezwaaradviescommissie, bedoeld in de Landsverordening administratieve rechtspraak;
- c. de Directeur van de Stichting Overheidsaccountantsbureau.

3. De griffier van het Gerecht in eerste aanleg fungeert als secretaris van de Commissie.

Artikel 23

1. De Commissie verricht, indien zij daartoe aanleiding ziet, onderzoek naar de wijze waarop de Dienst in een bepaalde aangelegenheid is opgetreden. Van een voorgenomen onderzoek doet zij mededeling aan de ministers, onder opgave van de redenen voor het instellen van een onderzoek.

2. De Minister kan de Commissie verzoeken een onderzoek als bedoeld in het eerste lid, in te stellen.

3. De Commissie stelt naar aanleiding van een door haar verricht onderzoek een rapport op ten behoeve van de in het eerste lid genoemde ministers, waarin zij een oordeel geeft over de rechtmatigheid van het optreden van de Dienst. Het rapport kan aanbevelingen bevatten.

Artikel 24

1. Indien het Hoofd een opdracht krijgt, die hij in strijd acht met de doelstelling van de Dienst, zendt hij de Commissie een nota waarin hij uiteen zet de gronden waarop zijn zienswijze ten aanzien van de opdracht berust, vergezeld van eventuele andere tot de desbetreffende opdracht betrekkelijke stukken; een afschrift van de nota zendt hij aan de Minister. Totdat de Commissie uitspraak heeft gedaan, is de plicht van het Hoofd tot uitvoering van de opdracht van rechtswege opgeschort.

2. De Commissie legt haar beslissing schriftelijk vast en zendt deze terstond aan het Hoofd en de Minister.

3. Luidt het oordeel van de Commissie dat de opdracht in strijd is met de doelstelling van de Dienst, dan geeft het Hoofd daaraan geen uitvoering. Acht de Commissie zodanige strijd niet aanwezig, dan voert het Hoofd de opdracht uit.

Artikel 25

1. De ministers en het personeel verstrekken desverlangd, aan de Commissie alle inlichtingen die zij voor een goede uitoefening van haar taak noodzakelijk acht.

2. Indien het verstrekken van aan het personeel gevraagde inlichtingen schade kan toebrengen aan de geheimhouding van bronnen waaruit de gevraagde gegevens afkomstig zijn, of aan de veiligheid van personen met wier medewerking de gevraagde gegevens werden verzameld, worden die inlichtingen alleen verstrekt door het Hoofd.

3. Het Hoofd verleent de voorzitter van de Commissie op diens schriftelijk verzoek toegang tot de door de Dienst verzamelde gegevens.

Artikel 26

De Commissie kan anderen dan de in artikel 25, eerste lid, bedoelde personen verzoeken inlichtingen te verstrekken met betrekking tot het vervullen van de taken van de Dienst.

Artikel 27

1. Een ieder die meent dat de Dienst ten aanzien van hem onrechtmatig is opgetreden, kan daarover bij de Commissie een klacht in dienen.

2. Klachten over het optreden van de Dienst, die bij een bestuursorgaan worden ingediend, worden door dat orgaan aan de Commissie ter behandeling overgedragen.

3. De Commissie onderzoekt een klacht als bedoeld in het eerste lid, en deelt haar oordeel schriftelijk mede aan de klager en de ministers.

4. Indien de Commissie een klacht gegrond beoordeelt, adviseert zij de Minister omtrent de vraag, welke gevolgen haar oordeel behoort te hebben. De Minister wijkt slechts van het advies af, indien de veiligheid van de Staat dat gebiedt.

Artikel 28

1. De Commissie stelt van haar werkzaamheden jaarlijks een schriftelijk verslag op en legt dit voor aan de ministers. De ministers geven na dertig dagen hun visie weer.

2. Uiterlijk in de maand mei stelt de Commissie het verslag vast en zendt het vervolgens aan de Staten. Het bevat geen gegevens of formuleringen, die herleidbaar zijn tot individuele personen of instellingen.

§ 7. Geheimhouding

Artikel 29

1. Een ieder die betrokken is bij de uitvoering van deze wet en daarbij de beschikking krijgt over gegevens waarvan hij het vertrouwelijke karakter kent of redelijkerwijs moet vermoeden, is verplicht tot geheimhouding daarvan, behoudens voor zover enig wettelijk voorschrift hem tot bekendmaking verplicht. Deze verplichting duurt voort, nadat het betrokken zijn bij de uitvoering van deze landsverordening is gëindigd.

2. Artikel 285, tweede lid, van het Wetboek van Strafrecht van Curaçao is niet van toepassing in geval van handelen of nalaten in strijd met de in het eerste lid omschreven verplichting.

Artikel 30

Het Hoofd draagt zorg voor:

- a. de bescherming van bij de Dienst verzamelde gegevens en van de identiteit van de bronnen waaruit deze gegevens afkomstig zijn;
- b. de veiligheid van personen met wier medewerking door de Dienst gegevens worden verzameld.

Artikel 31

Het personeel dat krachtens een wettelijke bepaling verplicht wordt als getuige of deskundige op te treden, legt in de desbetreffende gerechtelijke procedure slechts een verklaring af omtrent datgene waarover zijn verplichting tot geheimhouding zich niet uitstrekt, tenzij de Minister hem schriftelijk geheel of gedeeltelijk van die verplichting heeft ontheven.

§ 9. Nadere regels met betrekking tot organisatie, werkwijze en beheer

Artikel 32

Bij landsbesluit houdende algemene maatregelen kunnen ten aanzien van de organisatie, de werkwijze en het beheer van de dienst nadere

regels worden vastgesteld.

§8 Handhaving

Artikel 33

1. Aan degene ten aanzien van wie door of namens de Minister is geconstateerd dat hij niet heeft voldaan aan een aan hem bij de artikelen 8, derde lid, 16, eerste lid, of 17 vierde lid opgelegde verplichting, kan een last onder dwangsom worden opgelegd. De oplegging geschiedt schriftelijk onder opgave van redenen; zij bedraagt ten minste Afl. 1.000,- en ten hoogste Afl. 500.000,- voor iedere geconstateerde overtreding.

2. De last onder dwangsom is gericht op het ongedaan maken van een overtreding en het voorkomen van een verdere overtreding of de herhaling daarvan. De opgelegde last onder dwangsom staat in een redelijke verhouding tot de zwaarte van het geschonden belang.

3. Tegen de oplegging van een last onder dwangsom staat beroep open ingevolge de Landsverordening administratieve rechtspraak.

4. De Minister kan op verzoek van de overtreder de looptijd van een last verlengen, ingeval te zijnen genoegen is aangetoond dat het voor de overtreder onmogelijk is tijdig aan de desbetreffende verplichting te voldoen.

Artikel 34

1. Bij gebreke van voldoening aan de last binnen de termijn, bedoeld in artikel 33, eerste lid, kan de Minister het bedrag van de dwangsom, verhoogd met de op de invordering betrekking hebbende kosten, doen invorderen bij dwangbevel, tenzij ingevolge de Landsverordening administratieve rechtspraak bezwaar is gemaakt tegen oplegging van de last.

2. Een dwangbevel als bedoeld in het eerste lid, wordt op kosten van de overtreder bij deurwaardersexploot betekend en levert een executoriale titel op in de zin van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering van Curaçao.

3. Gedurende zes weken na de dag van betekening staat tegen het dwangbevel verzet open door dagvaarding van de Minister. Het verzet schorst de tenuitvoerlegging. De rechter kan op verzoek van de Minister de schorsing van de tenuitvoerlegging opheffen.

4. De bevoegdheid tot invordering van een last onder dwangsom verjaart door verloop van zes maanden na de datum van oplegging van de boete of de datum waarop de last is verbeurd. De verjaring wordt geschorst door faillissement en door ieder ander wettelijk beletsel voor invordering.

§9. Slotbepalingen

Artikel 35

De ministers brengen jaarlijks, uiterlijk in de maand juni, aan de Staten een schriftelijk verslag uit van de werkzaamheden van de Dienst in het daaraanvoorafgaande kalenderjaar.

Artikel 36

Bij of krachtens landsbesluit, houdende algemene maatregelen, kunnen nadere regels worden gesteld ter uitvoering van deze landsverordening.

Artikel 37

- 1.. Deze landsverordening treedt in werking op het tijdstip waarop de Rijkswet wijziging Statuut in verband met de opheffing van de Nederlandse Antillen in werking treedt.
2. Zij kan worden aangehaald als Landsverordening Veiligheidsdienst Curaçao.

Bijlage behorende bij Eilandsverordening vaststelling diverse ontwerp-landsverordeningen land Curaçao (A.B. 2010 no. 87)

LANDSVERORDENING houdende regels
inzake de met de bescherming van
democratische rechtsorde in Curaçao
belaste overheidsdienst
(Landsverordening Veiligheidsdienst Curaçao)

Memorie van toelichting

§ 1. Inleiding

Curaçao zal met ingang van de status van Land binnen het Koninkrijk de Veiligheidsdienst dienst van de Nederlandse Antillen overnemen. Daarmee zal Curaçao met ingang van haar nieuwe status beschikken over een adequate veiligheid- en inlichtingen organisatie.

Curaçao streeft er naar de transitie naar land te benutten om waar nodig verbeteringen aan te brengen in het functioneren van de overheidsorganisatie. In dit kader wordt voorgesteld de wettelijke grondslag van de veiligheidsdienst te verbeteren. Voor dit verbeteringsproces wordt de Landsverordening veiligheidsdienst Aruba als uitgangspunt genomen. Deze regeling dateert van 2002 en is in de loop der jaren aangepast aan de recente ontwikkelingen. De Arubaanse regeling en de daarbij behorende memorie van toelichting is waar nodig aangepast aan de wensen van Curaçao.

& 2. Hoofdpijnen van het voorstel

2.1. Regeling bij landsverordening

De taken en bevoegdheden van de Veiligheidsdienst Nederlandse Antillen zijn op dit moment vastgelegd in het Landsbesluit Veiligheidsdienst (P.B. 1963, no. 89), meermalen gewijzigd. Dit

landsbesluit was gebaseerd op artikel 4, vierde lid, van de Politiereregeling (P.B.1962, no.64) Krachtens artikel 31 van de Politiereregeling 1999 is genoemd landsbesluit gehandhaafd wat wil zeggen dat de Veiligheidsdienst Nederlandse Antillen thans kan worden aangemerkt als een bijzondere dienst van politie in de zin van artikel 3 van de Politiereregeling 1999.

Deze constructie, die de intentioneel de indruk wekt dat de Veiligheidsdienst organisatorisch verbonden is met het Korps Politie Nederlandse Antillen, past niet meer in de huidige maatschappelijke opvattingen en zal dan ook in het Land Curaçao niet gehandhaafd worden, Bovendien heeft de Veiligheidsdienst zich in de loop der jaren ontwikkeld tot een op zichzelf staand onderdeel van de overheidsorganisatie.

Het instellen van overheidsdiensten geschieden doorgaans bij landsbesluit. Het is echter noodzakelijk de onderhavige aangelegenheid bij landsverordening te regelen. Het gaat hier nl. om een overheidsdienst waarvan het functioneren naar zijn aard op bepaalde momenten onvermijdelijk leidt tot inbreuken op grondrechten van burgers. De Staatsregeling biedt de waarborg, vooral in artikel 10 (het recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer), in artikel 12(het huisrecht) en in artikel 13(briefgeheim), dat inbreuken op grondrechten van de burger uitsluitend kunnen plaatsvinden in de gevallen en met in achtneming de voorwaarden en beperkingen bij landsverordening bepaald. Uit dien hoofde is, regeling van de organisatie en bevoegdheden de Veiligheidsdienst Curaçao bij landsverordening geboden.

Als uitgangspunt voor deze landsverordening geldt dat een aparte, eigen inlichtingen- en veiligheidsdienst een nuttig - en zelfs onmisbaar - onderdeel van de Curaçaose overheidsorganisatie vormt, mits de nodige waarborgen worden gecreëerd voor een doeltreffend

functioneren daarvan overeenkomstig de eisen van een democratische rechtsstaat. De ingang van de status van land Curaçao wordt derhalve benut de binnen de Nederlandse Antillen geldende wettelijk grondslag van Veiligheidsdienst te vervangen door de voorliggende ontwerp landsverordening. Dit biedt de, mogelijkheid de nieuwe positie van de Veiligheidsdienst Curaçao duidelijker vast te leggen en op een voor deze belangrijke dienst juiste wijze aandacht te geven aan onderwerpen als:

- politieke verantwoordelijkheid voor het optreden van deze dienst;
- de afbakening van de bevoegdheden van zijn personeel;
- de samenwerking met andere overheidsdiensten;
- de privacybescherming;
- het onafhankelijke toezicht op zijn functioneren.
- de organisatie, de personele en materiële voorzieningen.

2.2. Ministeriële verantwoordelijkheid

Voor het functioneren van een overheidsorganisatie als de Veiligheidsdienst Curaçao geldt het beginsel van de ministeriële verantwoordelijkheid onverkort. . Er is aanleiding het thans binnen de Nederlandse Antillen bestaande stelsel van een gezamenlijke verantwoordelijkheid van de Minister van Algemene Zaken en de Minister van Justitie voor de Veiligheidsdienst Curaçao te handhaven. Dit is een afwijking van de normale regel dat - onverminderd een collectieve verantwoordelijkheid van het kabinet als geheel - voor elk onderdeel van de overheidsorganisatie door één minister de primaire verantwoordelijkheid wordt gedragen.

De motivering hiervan is gelegen in de bijzondere situatie die verbonden is aan het hebben van een inlichtingen- en veiligheidsdienst. Een dergelijke dienst zal door haar taakomschrijving en werkzaamheden in de praktijk over veel "gevoeliger" bescheiden gaan be-

schikken dan de overige overheidsdiensten en het wordt daarom wenselijk geacht bij de feitelijke activiteiten van een dergelijke dienst aan een tweede minister, in casu de minister van Justitie, een verantwoordelijke rol toe te delen. Hieruit volgt dat de gezamenlijke verantwoordelijkheid de Veiligheidsdienst Curaçao uitsluitend gecreëerd wordt ten aanzien van de operationele aspecten van deze dienst; voor de specifiek beheersmatige en personele aspecten zal daarom slechts één minister verantwoordelijkheid dragen, te weten de minister van Algemene Zaken. Overigens sluit de gedeelde verantwoordelijkheid van de genoemde ministers niet uit dat ook nog een andere minister bij het operationele handelen van de Veiligheidsdienst Curaçao betrokken is. Gedacht zij in dat verband vooral aan de minister van Verkeer en Vervoer en Communicatie, onder wiens verantwoordelijkheid de voor de naleving van het brief- en telefoongeheim verantwoordelijke diensten der posterijen en telecommunicatie vallen.

Voor de goede orde zij nog vermeld dat het met het oog op de te dragen verantwoordelijkheden van belang blijft de taken met betrekking tot het verzamelen van inlichtingen ten behoeve van de staatsveiligheid duidelijk te onderscheiden van die met betrekking tot opsporing van strafbare feiten. Voor die laatste taak geldt immers een afzonderlijk complex van regels, voornamelijk neergelegd in het Wetboek van Strafvordering .

2.3. Taken van de Veiligheidsdienst Curaçao

Centrale gedachte achter de instelling van een veiligheidsdienst voor Curaçao is het fundamentele belang van de burgers bij het voortbestaan van het bestaande staatsrechtelijke bestel in zowel Curaçao als het gehele Koninkrijk, welk bestel gemeenlijk aan geduid wordt als "de democratische rechtsorde". Uit die doelstelling vloeien algemeen geformuleerde taken voort, die weer leiden tot

concrete, feitelijke taken, die erop gericht behoren te zijn om risico's die dat belang bedreigen, in kaart te brengen en voorstellen te doen tot het nemen van maatregelen ter vermindering of beheersing van die risico's.

Alle genoemde, aan de dienst opgedragen taken, worden thans al verricht door de Veiligheidsdienst Nederlandse Antillen, zij het dat in de huidige regeling onvoldoende tot uitdrukking komt dat deze taken door de Veiligheidsdienst van de Nederlandse Antillen worden verricht.

Op voet van artikelen 2 en 3 van de ontwerp landsverordening wordt de Veiligheidsdienst Curaçao belast met het verzamelen van gegevens over personen en organisaties, waarvan het ernstige vermoeden bestaat dat zij een gevaar vormen voor het voortbestaan van die democratische rechtsorde. Opdat over de reikwijdte van het begrip "democratische rechtsorde" geen misverstand kan rijzen, wordt in het ontwerp expliciet vermeld dat ook de integriteit van het bestuur en de veiligheid of andere vitale belangen van het land Curaçao of het Koninkrijk reden kunnen vormen voor het aanleggen van gegevensbestanden. Het voorschrift dat een ernstig vermoeden moet bestaan van risico's voor de genoemde belangen, alvorens er voor de Veiligheidsdienst Curaçao werkzaamheden ontstaan, betekent echter een belangrijke beperking van de bevoegdheid tot het verzamelen van gegevens. De Veiligheidsdienst Curaçao zal altijd aannemelijk moeten maken dat het verzamelen van inlichtingen over personen of organisaties noodzakelijk is (of was). Over het verzamelen van dergelijke gegevens handelt § 2.5 van deze memorie, waarnaar ten deze verwezen zij.

In de tweede plaats zal het de taak van de Veiligheidsdienst Curaçao zijn om veiligheidsonderzoeken te verrichten ten behoeve van de vervulling van vertrouwensfuncties. Hoewel deze taak thans al wordt verricht, is zij tot dusver nog niet tot ontplooiing gekomen.

Eenzijds ontbrak hiervoor een duidelijke wettelijke grondslag, anderzijds bestond er in het verleden voor de meeste overheidsfuncties geen functiebeschrijving (een conditio sine qua non voor toetsing van de mate waarin een functie vertrouwelijk moet zijn). Het is echter van belang dat deze taak in de toekomst nu wél daadwerkelijk wordt vervuld. In § 2.7 van deze memorie van toelichting wordt nader op dit taakgebied ingegaan.

In de derde plaats heeft de Veiligheidsdienst een beveiligingstaak. Ook hierbij staan de eerdergenoemde fundamentele belangen centraal. Meer in het bijzonder gaat het bij deze taak om de beveiliging van gegevens die in het belang van het Land of het Koninkrijk geheim moeten blijven, en om de beveiliging van die delen van de overheid, waarvan het functioneren voor de samenleving van vitaal belang is. Aan het begrip "overheid" is door middel van een aparte definitie overigens een ruimere omschrijving gegeven dan gebruikelijk is. Het is in ieder geval de taak van de Veiligheidsdienst om voorstellen te doen voor maatregelen die deze beveiliging bevorderen of verzekeren. De verantwoordelijkheid voor het realiseren van deze maatregelen berust - zo zij voor de goede orde expliciet vermeld - niet bij de Veiligheidsdienst maar bij de voor de desbetreffende onderwerpen bevoegde overheidsinstanties. Ook deze aangelegenheid komt overigens nog nader aan de orde en wel in § 2.8 van deze memorie.

2.4. Algemene uitgangspunten voor het functioneren van de Veiligheidsdienst -----

Bij de instelling van een inlichtingen- en veiligheidsdienst als dient bijzondere aandacht besteed te worden aan het functioneren van een dergelijke organisatie binnen ons staatsbestel. Er is daarbij onvermijdelijk sprake van een zekere spanning tussen die beginselen en de werkwijze van een dergelijke dienst. Een democratische

rechtsstaat kan in het algemeen niet goed functioneren zonder een grote mate van openbaarheid van bestuur en een effectieve politieke en rechterlijke controle. Een inlichtingen- en veiligheidsdienst echter functioneert alleen doeltreffend, indien zijn activiteiten zoveel mogelijk onopgemerkt blijven en niet openbaar zijn. Dit betekent dat een inlichtingen- en veiligheidsdienst, wat betreft openbaarheid en controle, niet op één lijn gesteld kan worden met andere overheidsdiensten die functioneren op het gebied van algemeen bestuur. Daarom is het niet alleen van belang om de regels waaraan de Veiligheidsdienst zich bij haar taakuitvoering heeft te houden, zo duidelijk mogelijk wettelijk vast te leggen, maar ook om de bijzondere bevoegdheden die zij voor haar werkzaamheden nodig heeft, zo precies mogelijk te omschrijven. Daarenboven dient - nu het toepassen van het normale toezicht op overheidsdiensten niet wenselijk is - te worden voorzien in aangepaste controle-instrumenten ten aanzien van de door haar verrichte werkzaamheden.

Het onderhavige ontwerp is zodanig geformuleerd, dat uit de aanwezigheid (of de afwezigheid) van bepalingen ter zake blijkt van een achttal algemene uitgangspunten, waarmee de Veiligheidsdienst - en vooral de met de leiding belaste ambtenaar, verder in deze memorie aan te duiden als het Hoofd - bij zijn taakuitvoering rekening moet houden. Deze uitgangspunten zijn:

- a. de Veiligheidsdienst is bij het verrichten van zijn taak gebonden aan de wet en dient op behoorlijke en zorgvuldige wijze te werk te gaan (deze voor elke overheidsdienst geldende regel is in dit geval expliciet vastgelegd);
- b. de Veiligheidsdienst houdt de beide eerder genoemde ministers voortdurend op de hoogte van zijn werkzaamheden en van de daarbij verkregen gegevens die voor deze van belang zijn, omdat hij alleen zo de volle ministeriële verantwoordelijkheid voor het functioneren van de Veiligheidsdienst kan dragen;

- c. bij het verzamelen van gegevens door de Veiligheidsdienst behoort er altijd sprake te zijn van een concreet doel, dat binnen de wettelijke taken van de dienst valt, wat betekent dat het verzamelen door het personeel van gegevens voor buiten de taakstelling gelegen doeleinden (of zonder specifiek doel) niet toegestaan is;
- d. de Veiligheidsdienst houdt zich niet bezig met het opsporen van strafbare feiten;
- e. de categorieën van personen die voorwerp van onderzoek kunnen zijn, worden limitatief omschreven, d.w.z. het is het personeel niet toegestaan over andere personen gegevens te verzamelen;
- f. onderzoeken naar personen mogen niet specifiek gericht zijn op iemands godsdienst of levensovertuiging, ras, gezondheid of seksuele leven;
- g. van door de Veiligheidsdienst verzamelde gegevens behoort altijd te worden vastgelegd, wanneer en hoe deze gegevens zijn verkregen;
- h. de werkzaamheden van de Veiligheidsdienst gaan nooit (zoals bij voorbeeld bij de politie wél het geval kan zijn) gepaard met het toepassen van of dreigen met fysiek of psychisch geweld. Dit laatste uitgangspunt leidt onder meer tot afwezigheid van bevoegdheden tot geweldgebruik door personeel van de Veiligheidsdienst.

In verband met een verzekering van een goede naleving van de vorengenoemde uitgangspunten heeft de regering het wenselijk geoordeeld ten aanzien van de Veiligheidsdienst in het onderhavige ontwerp nog twee bijzondere vereisten te stellen, nl. dat het personeel daarvan - in verband met de mogelijkheid tot het nemen van disciplinaire maatregelen door de Minister - ambtenaar is in de zin van de Landsverordening materieel ambtenarenrecht, terwijl de Vei-

ligheidsdienst zelf - in verband met het creëren van een met de doelstelling van dienst overeenstemmende financiële controle - binnen het kader van het comptabele bestel een bijzondere positie is toebedeeld.

2.5. De middelen tot inlichtingenvergadering

Omdat de e Veiligheidsdienst belast dient te worden met alle voor een inlichtingen- en veiligheidsdienst gebruikelijke taken, is het noodzakelijk de middelen waarvan de Veiligheidsdienst zich bij zijn taakvervulling kan/mag bedienen, expliciet in dit ontwerp vast te leggen. Zodoende wordt voor de burgers kenbaar, welke inbreuken op hun grondrechten door personeel van de Veiligheidsdienst toegestaan zullen zijn. De regeling daarvan bij landsverordening heeft bovendien als voordeel dat dan meteen duidelijkheid (ook voor de rechter) zal bestaan, of het parlement aan het aanwenden van bepaalde middelen voorwaarden heeft willen verbinden en, zo ja, welke.

In dit ontwerp is voorzien in twee soorten inlichtingenmiddelen, nl. algemene en bijzondere. Tot de algemene inlichtingenmiddelen behoren het verzamelen van gegevens uit openbare bronnen en het inwinnen van inlichtingen bij personen en instanties. Ten aanzien van de eerste activiteit behoeven vanzelfsprekend geen nadere voorschriften of voorwaarden te worden gesteld: dat waartoe iedere burger gerechtigd is, is ook toegestaan aan overheidsdiensten. Enigszins anders ligt het echter ten aanzien van het inwinnen van inlichtingen bij individuele burgers en privaatrechtelijke organisaties. Als hoofdregel daarbij geldt dat degenen die benaderd worden, vrij zijn om de gevraagde inlichtingen al dan niet te verstrekken; het ontwerp brengt in die algemene regel geen wijziging. Wel wordt het zwijgrecht van ambtenaren beperkt: voor dezen wordt nl. een verplichting tot inlichtingenverstrekking gecreëerd, indien de Minister

en de minister die voor de bij een bepaalde zaak betrokken ambtenaren verantwoordelijk is, de Veiligheidsdienst tot het stellen van verplicht te beantwoorden vragen gemachtigd hebben.

Met de toepassing van de in de vorige alinea beschreven algemene inlichtingenmiddelen kan in de meeste gevallen worden volstaan. In die gevallen is het toepassen van andere dan de genoemde middelen dan ook niet geoorloofd; dat doet recht aan het subsidiariteitsbeginsel, dat één van de toepasselijke beginselen van behoorlijk bestuur is. Er kunnen zich echter situaties voordoen, waarin het voor de overheid met het oog op de in het geding zijnde belangen noodzakelijk is met behulp van het personeel van de Veiligheidsdienst betere, maar ingrijpender methoden voor het verkrijgen van inlichtingen toe te kunnen passen. Van deze zogenaamde bijzondere inlichtingenmiddelen wordt in het ontwerp een uitputtende opsomming gegeven; verwezen zij naar artikel 7. Aan het gebruik van deze middelen moeten naar het oordeel van de regering beperkingen worden verbonden. Zo zal van de inzet van al deze middelen in elk concreet geval een schriftelijk verslag moeten worden gemaakt, terwijl voor de inzet van de zwaardere middelen, zoals het openen van brieven, en het afluisteren of aftappen van telefoongesprekken per geval tevens voorafgaande toestemming van de twee al vermelde ministers vereist wordt. Bij die laatstbedoelde zwaardere middelen geldt tevens de verplichting tot melding van de toestemming van de inzet daarvan aan een hierna in § 2.9 nog nader te bespreken commissie van toezicht.

Voor de goede orde zij nog vermeld dat het bij deze “zwaardere middelen” steeds zal moeten gaan om een inbreuk op grondrechten, die wordt gemaakt door toepassing van technische hulpmiddelen; het door personeel van de Veiligheidsdienst, staande naast een persoon die op de openbare weg een gesprek voert met behulp van een cellulaire telefoon, beluisteren van wat door deze gezegd wordt, valt

dus niet onder de voorschriften van het voornoemde artikel. In de artikelsgewijze toelichting wordt nog nader op de bedoelingen van dat artikel ingegaan.

Door de genoemde - uitputtende - opsomming wordt naar het oordeel van de regering de vereiste hoge mate van rechtszekerheid voor de burgers bewerkstelligd.

Aan die rechtszekerheid is echter ook een nadeel verbonden nl. dat een expliciete en limitatieve opsomming in een landsverordening met zich brengt dat de zich ongetwijfeld en veelal snel aandienende technische (en geopolitieke) ontwikkelingen een vergelijkbaar snelle aanvulling van deze bijzondere middelen belemmert. Om die reden kent het onderhavige ontwerp ook een zgn. vangnetbepaling: mocht in een bepaald geval toepassing nodig blijken van een inlichtingenmiddel dat niet in het ontwerp genoemd is, dan is met instemming van de beide ministers toepassing daarvan mogelijk, mits binnen een half jaar bij de Staten een voorstel wordt ingediend tot regeling van dit middel in de onderhavige landsverordening. Aangezien het gebruik van dit nieuwe middel gedocumenteerd moet worden en de twee meergenoemde ministers daarvan mededeling moeten doen aan de met het toezicht op de dienst belaste commissie, die via haar verslag weer rapporteert aan de Staten, kan door twee instanties controle worden uitgeoefend op de toepassing van het desbetreffende artikel van het onderhavige ontwerp.

2.6. Verstrekking van informatie over verzamelde gegevens

Van groot belang is uiteraard, in hoeverre de Veiligheidsdienst over eenmaal verzamelde gegevens aan derden mededelingen kan, mag of moet doen. Aan de hierbedoelde gegevensverstrekking zitten twee kanten, te weten kennisneming door derden in het kader van de veiligheidsbevorderende taak van de Veiligheidsdienst en

kennisneming door de personen over wie gegevens zijn verzameld. Vooropgesteld zij dat het verzamelen van gegevens geen doel op zichzelf is. Op basis van de verzamelde gegevens zal de Veiligheidsdienst nl. steeds voorstellen aan de beide ministers dienen te doen tot het treffen van veiligheidsbevorderende maatregelen. Ook kan er aanleiding zijn om andere overheidsinstanties, met het oog op de door hen te behartigen belangen, bepaalde gegevens (of categorieën van gegevens) te verstrekken. Deze informatieverstrekking heeft naar het oordeel van de regering - gelet op de gevoeligheid van door de Veiligheidsdienst verzamelde gegevens - een wettelijke basis nodig. In het ontwerp wordt daarom bepaald dat gegevens alleen kunnen worden doorgegeven aan een beperkte groep personen en instellingen, te weten aan de andere ministers aan overheidsinstanties alhier en aan andere inlichtingen- en veiligheidsdiensten. Voorts kan een verstrekking als hier bedoeld, alleen plaatsvinden, nadat de beide al vermelde ministers daarvoor een algemene of bijzondere machtiging hebben verleend. Op deze wijze is naar het oordeel van de regering in belangrijke mate verzekerd dat de Veiligheidsdienst (en de daar werkzame ambtenaren) niet eigenmachtig tot verspreiding van verzamelde gegevens overgaan.

De bovenstaande regeling zou overigens niet sluitend zijn, indien de afnemers van de gegevens de vrijheid zouden hebben om die gegevens weer aan anderen door te geven. Daarom is uitdrukkelijk voorzien in een voorschrift, dat de Veiligheidsdienst slechts gegevens kan verstrekken onder voorwaarde dat die gegevens alleen gebruikt mogen worden voor het doel waarvoor ze verstrekt zijn, en dat de gegevens alleen aan anderen mogen worden doorgegeven met toestemming van het Hoofd.

Wat betreft de informatieverstrekking aan personen over wie - al dan niet - gegevens zijn verzameld, stelt het ontwerp als hoofdregel dat personen niet geïnformeerd worden over het feit, of zij

voorwerp van onderzoek zijn. Zo dit wel zou moeten geschieden, zouden dergelijke personen immers hun gedrag op deze wetenschap kunnen afstemmen en het onderzoek door de Veiligheidsdienst kunnen bemoeilijken of onmogelijk maken. Gelet op het grote algemene belang dat met de bescherming van de democratische rechtsorde wordt gediend, wordt het wenselijk geacht te dezer zake af te wijken van de ten aanzien van het opslaan van gegevens door de overheid gehanteerde procedures.

Om dezelfde reden zal iemands verzoek om inzage van eventueel over hem verzamelde gegevens in de regel niet ingewilligd kunnen worden. In zéér uitzonderlijke gevallen zou zich echter de situatie kunnen voordoen dat het Hoofd vaststelt dat door inwilliging van het verzoek geen énkél door de Veiligheidsdienst te behartigen belang wordt geschaad. Om in een zodanig geval het desbetreffende verzoek niet op puur formele gronden te hoeven afwijzen, is de mogelijkheid geopend dat de Minister kan besluiten van de hoofdregel af te wijken.

Uit een oogpunt van privacybescherming is bovendien de regel opgenomen dat bij de Veiligheidsdienst aanwezige persoonsgegevens worden vernietigd, zodra de noodzaak tot verzameling daarvan is komen te ontvallen.

2.7. Veiligheidsonderzoeken

In het bestaande Landsbesluit Veiligheidsdienst wordt het verrichten van veiligheidsonderzoeken niet uitdrukkelijk genoemd als een van de taken van de Veiligheidsdienst. Er zijn echter tot dusver bij wettelijke regeling geen vertrouwensfuncties aangewezen, waarvoor een dergelijk onderzoek vereist wordt. Voor een beperkt aantal afdelingen en diensten van Curaçao en het Land de Nederlandse Antillen bestonden beschrijvingen van de daar vervulde

functies. In het kader van de Nieuwe Bestuurlijke Organisatie van het Land Curaçao zullen alle functie van het land Curaçao beschreven zijn. Daardoor wordt het mogelijk te bepalen, welke functies een zodanige inhoud hebben, dat zij als vertrouwensfuncties moeten worden beschouwd.

In het onderhavige ontwerp worden aan dit onderwerp slechts enkele artikelen gewijd, maar er wordt nu wel bepaald dat in een lagere regeling onder primaire verantwoordelijkheid van de met het algemene overheids personeelsbeleid belaste minister van Algemene Zaken nadere invulling moet worden gegeven aan dit soort onderzoeken. Verder kan de regeling van deze materie in het ontwerp naar het oordeel van de regering beperkt blijven tot vaststelling dat:

- a. bij landsbesluit functies als vertrouwensfuncties kunnen worden aangewezen, indien in die functie schade kan worden toegebracht aan de democratische rechtsorde, aan de integriteit van het openbaar bestuur of aan de veiligheid of andere vitale belangen van het Land of (in voorkomend geval) het Koninkrijk;
- b. vertrouwensfuncties alleen kunnen worden vervuld door personen van wie uit een veiligheidsonderzoek is gebleken dat zij geen risico vormen voor de genoemde belangen;
- c. een veiligheidsonderzoek slechts wordt ingesteld met instemming van betrokkene, waarbij weigering van een onderzoek uiteraard als consequentie heeft dat geen benoeming in de desbetreffende functie volgt;
- d. een veiligheidsonderzoek periodiek (nl. om de vijf jaar) of op grond van bijzondere omstandigheden herhaald wordt;
- e. de Minister de ten aanzien van een ambtenaar afgegeven verklaring van geen bezwaar intrekt, wanneer op grond van gebleken feiten moet worden aangenomen dat het handhaven van die persoon in een vertrouwensfunctie niet langer verantwoord is.

Overigens acht de regering het vanzelfsprekend dat het bevoegd ge-

zag of de werkgever na een intrekking van een verklaring van geen bezwaar verplicht is betrokkene terstond zijn werkzaamheden doet staken en hem vervolgens zo spoedig mogelijk uit de door hem beklede functie ontheft; dat hoeft voor betrokkene overigens niet automatisch ontslag als ambtenaar met zich te brengen, doch kan ook leiden tot een overplaatsing, d.w.z. benoeming in een niet- vertrouwensfunctie.

2.8. Samenwerking met andere instanties

Elke inlichtingen- en veiligheidsdienst pleegt, als gevolg van het besloten karakter van zijn werkzaamheden, de neiging te vertonen zich te isoleren van andere onderdelen van de overheidsdienst. Indien dat instanties of organisaties betreft, waarvan de werkzaamheden raakvlakken hebben met de activiteiten van een dergelijke dienst, kan dat tot gevolg hebben dat langs elkaar wordt gewerkt, en eventueel zelfs elkaars werkzaamheden worden doorkruist. Om dit te voorkomen zijn in vrijwel alle in democratische staten gestructureerde vormen van overleg, samenwerking en informatie-uitwisseling gecreëerd en daar wordt ook in het onderhavige ontwerp in voorzien. Het probleem van beperkte communicatielijnen naar andere sectoren van de overheid doet zich bij alle overheidsdiensten voor, maar het niet voorzien in dergelijke structuren kan ten aanzien van zéér gevoelige materie als die waarmee de Veiligheidsdienst werkt, uitermate ongewenste gevolgen hebben. Vanwege het grote belang van het voorkómen van dergelijke gevolgen worden enkele overleg- en samenwerkingsrelaties dan ook uitdrukkelijk voorgeschreven.

In de eerste plaats betreft dat de samenwerking tussen de Veiligheidsdienst en het openbaar ministerie. Beide instanties hebben hun eigen - wettelijk vastgelegde - taak, bevoegdheden en werkwijze.

Die moeten ook gescheiden blijven, maar voor het optimaal functioneren van beide instanties is het wel uitermate wenselijk dat het Hoofd en de procureur-generaal regelmatig overleg met elkaar voeren, en dat zij onderling de gegevens uitwisselen die voor het wederzijdse functioneren van belang kunnen zijn. Dergelijke gegevens zullen immers regelmatig binnen beide organisaties op tafel komen. Hiernaast bevat het ontwerp nog een verplichting tot regelmatig - al dan niet gezamenlijk - overleg tussen het Hoofd en de volgende functionarissen: de korpschef van politie, de hoofdofficier van justitie, de inspecteur der invoerrechten en accijnzen (als verantwoordelijke voor de douanerecherche) en de Vreemdelingendienst Curaçao. Krijgen politie-, douane- of immigratieambtenaren de beschikking over gegevens waarvan zij moeten aanvoelen dat deze voor de Veiligheidsdienst van belang kunnen zijn, dan zullen deze gegevens op grond van de bedoelde wetsbepaling via de met de leiding van die afdeling belaste ambtenaar doorgegeven worden aan het Hoofd. Het uitvoeren van deze taak valt door de gekozen wijze van formulering onder de werking van artikel 17, eerste lid, van de Landsverordening materieel ambtenarenrecht, op de niet-naleving waarvan voor de betrokken ambtenaren de sanctie van het toepassen van disciplinaire maatregelen staat.

Daar het waarschijnlijk is dat de Veiligheidsdienst in sommige zaken naast de belangen van Curaçao ook belangen van het Koninkrijk heeft te behartigen, is een goed en duurzaam contact met de inlichtingen- en veiligheidsdiensten van de andere landen van het Koninkrijk uiteraard noodzakelijk. Samenwerking met zusterorganisaties in het buitenland zal voor het succesvol opereren van de Veiligheidsdienst vaak eveneens van groot belang zijn. Ook deze vormen van samenwerking vinden in het ontwerp een wettelijke verankering.

2.9. Toezicht en klachtenbehandeling

Toezicht en klachtenbehandeling

Evenals voor elk ander onderdeel van het overheidsapparaat geldt ook voor een inlichtingen- en veiligheidsdienst het beginsel van de parlementaire verantwoordelijkheid. In casu is in het ontwerp voorzien in een verantwoordingsplicht voor de minister van Algemene Zaken en de minister van Justitie, voor de activiteiten van de Veiligheidsdienst. De aard van de werkzaamheden van de Veiligheidsdienst brengt echter met zich dat daarover gemeenlijk geen gedetailleerde publieke verantwoording kan worden afgelegd. In een democratische samenleving als de onze is het echter noodzakelijk dat ook een inlichtingen- en veiligheidsdienst en de voor die organisatie verantwoordelijke minister(s) aan een effectieve controle kunnen worden onderworpen. Met het oog daarop wordt in het onderhavige ontwerp voorgesteld om, naast het algemene parlementaire toezicht en het begrotingstoezicht, een additioneel controlemechanisme in het leven te roepen in de vorm van een commissie van toezicht, die specifiek belast is met het uitvoeren van controle op de wijze van taak(en bevoegdheids)uitoefening door de Veiligheidsdienst.

Om een dergelijke belangrijke en zware taak naar behoren te kunnen verrichten is het voor de regering zonneklaar dat een dergelijk controlemechanisme gezaghebbend dient te zijn en geheel onafhankelijk van de regering moet kunnen opereren. Daarom wordt voorgesteld een toezichthoudende commissie in het leven te roepen, die bestaat uit een (oud) rechter, aangewezen door de president van het Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten, Saba Sint Eustatius en Bonaire en Aruba en twee zgn. qualitate qua leden, te weten de voorzitter van de zgn. Bezwaaradvies-

commissie en de Directeur van de Stichting Overheidsaccountantsbureau.

De onafhankelijkheid van deze commissie van toezicht, verder aan te duiden als de Commissie, komt bovendien tot uitdrukking, doordat het ontwerp haar de bevoegdheid toekent om zowel op verzoek van de Minister als op eigen initiatief een onderzoek in te stellen naar de wijze waarop de Veiligheidsdienst in een concreet geval heeft gefunctioneerd. De Commissie wordt ingevolge het ontwerp bovendien bevoegd gemaakt om van de Veiligheidsdienst en alle andere overheidsinstanties alle gewenste inlichtingen te ontvangen en toegang te verkrijgen tot de door die organisatie verzamelde gegevens. Geen enkele ambtenaar bij geen enkele overheidsdienst van het Curaçao heeft dus ter zake van de taak van de Commissie een geheimhoudingsplicht.

Van elk onderzoek brengt de Commissie aan de beide ministers een rapport uit, waarin zij haar bevindingen weergeeft en eventueel aanbevelingen doet. Uiteraard is ook de commissie gehouden tot geheimhouding van vertrouwelijke gegevens op straffe van overtreding van de artikelen 104 of 104a van het Wetboek van Strafrecht (zie verder onder § 2.10). De samenstelling van de Commissie staat er naar het oordeel van de regering echter borg voor dat het onafhankelijk oordeel van de Commissie het nodige gewicht heeft.

Voor de goede orde zij vermeld dat de formuleringen van de desbetreffende artikelen van het ontwerp niet met zich brengen dat adviezen van de Commissie unaniem behoeven te zijn om te kunnen worden uitgebracht, noch dat de Commissie steeds een unaniem oordeel behoeft te hebben over het al dan niet uitoefenen van de haar toegekende bevoegdheden. Door de afwezigheid van wettelijke bepalingen op dat gebied wordt dit een aangelegenheid waaromtrent de Commissie zelf oordeelt, al dan niet op basis van een door haar zelf vast te stellen reglement van orde.

Er is na ampele overwegingen er voor gekozen om de klachtenbehandeling van burgers tegen het optreden van de Dienst niet onder te brengen bij de Ombudsman. Dit heeft enerzijds te maken met de aard van de taak en de werkzaamheden van de Veiligheidsdienst en de daarbij betrokken belangen van het Land zoals boven reeds uitgebreid uiteengezet. Voorts dient er rekening mee gehouden te worden dat het instituut van de Ombudsman niet alleen jong is maar per datum ingang van de nieuwe status van Curaçao een enorme taak uitbreiding en verzwaring zal ondergaan. De keuze om de klachtenbehandeling nu onder te brengen bij een afzonderlijke commissie sluit niet uit dat in de naaste toekomst alsnog besloten wordt om de klachtenbehandeling onder te brengen bij de Ombudsman.

Door de ruime bevoegdheden die de Commissie heeft, is een effectieve behandeling van klachten verzekerd. De Commissie fungeert overigens niet als rechterlijk orgaan: zij onderzoekt alleen de klacht, bepaalt haar oordeel daarover en doet de eerste twee ondergetekenden, zo nodig, aanbevelingen voor naar aanleiding van de klacht te treffen maatregelen. De klager wordt van het oordeel van de Commissie in kennis gesteld, maar de eindbeslissing over de klacht blijft vanzelfsprekend berusten bij de twee bedoelde ministers.

Met de invoering van de boven beklagmogelijkheid van burgers bij de Commissie, is er een goed stelsel van controle op het functioneren van de Veiligheidsdienst. Er is immers:

- a. parlementaire controle (zie hetgeen werd opgemerkt in paragraaf 2.2. en 2.9). De parlementaire controle wordt mede ondersteund door artikel 27 en 38 die de commissie van toezicht onderscheidenlijk de minister verplichten tot jaarlijks een schriftelijk verslaglegging;
- b. controle door een onafhankelijke commissie op het functioneren

van de Veiligheidsdienst (Zie paragraaf 2.9 en de artikelen 22 tot en met 27);

c. controle van de rechter . Deze controle volgt voor wat de bestuursrechter betreft uit de bepalingen van de Landsverordening administratieve rechtspraak die de burger de mogelijkheid onrechtmatige beslissingen ter toetsing voor te leggen aan de rechter. De controle van de civiele en de strafrechter volgen uit algemene bevoegdheid van de rechter;

d. controle door commissie.

2.10. Geheimhouding

Het spreekt naar het oordeel van de regering voor zich dat de verzekering van de - ingevolge de artikelen 104 en 104a van het Wetboek van Strafrecht (op een ieder rustende - geheimhoudingsverplichting ten aanzien van staatsveiligheidsgegevens zoals die bij het werk van de Veiligheidsdienst aan de dag treden, daar een zwaarder accent heeft dan bij overheidsdiensten in het algemeen; overigens geldt voor ambtenaren, naast voormeld artikel **104** van het Wetboek van Strafvordering, ook de bijzondere verplichting van artikel **62** van de Landsverordening materieel ambtenarenrecht. Edoch, zonder een hoog niveau van geheimhouding kan een inlichtingen- en veiligheidsdienst in ieder geval niet doeltreffend functioneren. Op het Hoofd rust derhalve een bijzondere verantwoordelijkheid. Hij moet zorg dragen voor een effectieve bescherming tegen bekendmaking van alle onder de Veiligheidsdienst berustende gegevens en van de bronnen waaruit die gegevens afkomstig zijn; direct daarmee verbonden is bovendien zijn verantwoordelijkheid voor de veiligheid van de personen die bij het verzamelen van gegevens betrokken zijn.

Daarnaast geldt voor allen die op de een of andere wijze bij de

werkzaamheden van de Veiligheidsdienst betrokken zijn, de verplichting tot geheimhouding van de gegevens waarover men in het kader van dat werk de beschikking krijgt, en waarvan men moet beseffen dat deze geheim moeten blijven. Indien derhalve een medewerker van de Veiligheidsdienst als getuige of deskundige wordt opgeroepen in een rechtszaak, dan zal deze zijn geheimhoudingsplicht in acht dienen te nemen, tenzij de Minister hem daarvan uitdrukkelijk heeft ontheven.

Voor een doeltreffende geheimhouding is het wenselijk dat er beveiligingsregels gesteld worden, die in acht moeten worden genomen door onderdelen van de overheid en door haar werknemers, indien deze met vertrouwelijke of geheime stukken in aanraking komen. In het ontwerp is voorgeschreven dat dergelijke regels door de Minister worden vastgesteld.

Voor de goede orde zij in dit verband nog gewezen op het informatierecht van de Staten. De Veiligheidsdienst is een onderdeel van het overheidsapparaat en dus hebben de Staten ook ten aanzien van de taakuitvoering door deze dienst ten principale een controlerende taak, al moeten daaraan naar het oordeel van de regering enige beperkingen worden verbonden. Met het oog op deze controlerende taak van de Staten wordt aan de beide met verantwoordelijkheid beklede ministers de plicht opgelegd de Staten jaarlijks een verslag van de werkzaamheden van de Veiligheidsdienst te doen toekomen. Deze bepaling, gekoppeld aan het overigens van toepassing blijven van de voorschriften van de Comptabiliteitslandsverordening ter zake van de aanbidding van begrotingen beogen de staatsrechtelijke rol van de Staten te waarborgen. In beide kaders heeft het parlement immers de gelegenheid zowel de Minister op de hoogte van de kosten die hij op zijn begroting ten behoeve van de Veiligheidsdienst denkt te zullen maken, aan te spreken, alsook hem én de minister van Justitie en op de feitelijke taakuitvoering. Daarbij

zij overigens wel aangetekend dat van deze beide ministers - in verband met het openbare karakter van de begrotingsbehandeling - niet verwacht kan worden dat zij een diepgaand inzicht zullen kunnen geven in concrete activiteiten van de Veiligheidsdienst in het verleden of de toekomst.

Tenslotte zij ook nog gewezen op de betrokkenheid van de voorzitter van de Staten bij de Commissie en de voorzitter van de Algemene Rekenkamer bij de doelmatigheids- en rechtmatigheidscontrole op de uitgaven van de Veiligheidsdienst als bewijs van het feit dat de regering gestreefd heeft naar een evenwicht tussen de belangen van de regering bij een goed functionerende veiligheidsdienst en van de Staten bij controle op de regering en de aan haar ondergeschikte overheidsorganisaties.

§ 3. De opzet van het ontwerp

§ 4. Financiële consequenties

Aan het invoeren van het onderhavige ontwerp zullen geen extra kosten verbonden zijn, omdat alle daarin opgenomen bepalingen met financiële consequenties in de praktijk al bestonden, zij het (soms) zonder uitdrukkelijke wettelijke basis. De begroting van de Veiligheidsdienst behoeft derhalve met het oog daarop geen wijziging te ondergaan, hoewel het - zoals in § 1 van deze memorie al werd opgemerkt - ook zonder het onderhavige ontwerp al wenselijk is geoordeeld extra middelen op te voeren ten behoeve van een kwalitatieve verbetering van het personeel en het materieel van de Veiligheidsdienst, opdat gewaarborgd zij dat deze dienst de hem wettelijk opgedragen taken adequaat kan vervullen. Een verbetering van de materiele voorzieningen van deze dienst kan er overigens ook toe bijdragen dat de noodzaak tot toepassing van een “zwaar” inlichtingenmiddel als de telefoontap of de schending om het briefgeheim,

zou kunnen verminderen.

§ 5. Artikelsgewijze toelichting

Ad artikel 1

Ad artikel 2

De doelstelling van de Veiligheidsdienst zoals geformuleerd, maakt duidelijk dat de activiteiten van deze dienst gericht zijn op de essentiële belangen die de grondslagen van het Curaçaose staatsbestel raken, zowel als autonoom land binnen het Koninkrijk én als onderdeel van het Koninkrijk. Het behartigen van de nationale veiligheid is in principe een landstaak, doch bij sommige inbreuken op die veiligheid kunnen echter ook de belangen van het Koninkrijk als geheel in het geding. Ingevolge artikel 41, tweede lid, van het Statuut voor het Koninkrijk zijn de belangen van het Koninkrijk mede een voorwerp van zorg voor de afzonderlijke delen daarvan. De verbondenheid binnen het Koninkrijk brengt met zich dat de Veiligheidsdienst ook acht slaat op zich in Curaçaomanifesterende risico's die de rechtsorde van het Koninkrijk als geheel bedreigen.

Zoals in § 2 van de algemene toelichting al werd uiteengezet, is in het tweede lid voorzien in een primaire verantwoordelijkheid van de minister van Algemene Zaken én voor de dienst als organisatie én voor haar optreden, naast een medeverantwoordelijkheid van de minister, belast met justitiële aangelegenheden voor alleen het laatstgenoemde aspect. Dit brengt met zich dat opdrachten aan het Hoofd van de Veiligheidsdienst tenzij de wet zelf expliciet van een gezamenlijke verantwoordelijkheid rept, uitsluitend door de Minister van Algemene Zaken zullen worden gegeven.

Met het derde lid wordt een extra waarborg gesteld voor een objectieve benoemingsprocedure van het hoofd van de veiligheidsdienst.

Ad artikel 3

Het eerste lid van dit artikel bevat de - uit de doelstelling voortvloeiende - taakopdracht van de Veiligheidsdienst Curaçao; die taakstelling heeft als belangrijkste element dat het de staatsrechtelijke positie van de Veiligheidsdienst afperkt, nl. dat die dienst te allen tijde binnen de grenzen van de wet dient te functioneren.

Het tweede lid van dit artikel geeft een - niet limitatief bedoelde - opsomming van werkzaamheden van de Veiligheidsdienst. Die in onderdeel a verwijzen naar de doelstelling.

De in onderdeel b vermelde werkzaamheden zijn beknopter geformuleerd dan in het bestaande landsbesluit geschiedt, omdat in § 4 van het onderhavige ontwerp het verrichten van veiligheidsonderzoeken nader wordt geregeld.

In onderdeel c zijn de veiligheidsbevorderende activiteiten van de Veiligheidsdienst - door een verwijzing naar de in onderdeel a genoemde belangen - nauwkeuriger geformuleerd, dan nu het geval is. Het begrip "vitaal belang" wordt, evenals in onderdeel a, niet nader omschreven. De voor een bepaald beleidsterrein verantwoordelijke minister (of ministers) dienen te beslissen over de vraag, of en - zo ja - welke op hun gebied werkzame bedrijven en overheidsdiensten van cruciaal belang zijn voor de instandhouding van een normaal maatschappelijk leven. Indien ministers delen van de overheid - in de in de definitie bedoelde ruime zin - als zodanig betitelen, zal het overigens naar verwachting vooral gaan om objecten die een mogelijk doelwit vormen voor sabotageactiviteiten. De eerste ondergetekende stelt zich voor, na het inwerkingtreding van dit ontwerp, zijn ambtgenoten te verzoeken een dergelijke evaluatie uit te voeren.

Op grond van ervaringen in o.a. Nederland valt te verwachten dat in de navolgende sectoren een of meer aanwijzingen zullen plaatsvinden:

- onderdelen van de overheid die (in vreedstijd) een essentiële functie vervullen voor de paraatheid en geoefendheid van de krijgsmacht van het Koninkrijk;
- onderdelen van de overheid die substantieel bijdragen aan de eerste levensbehoeften van de bevolking (met name energie-, water- en voedselvoorziening, gezondheidszorg);
- onderdelen van de overheid die voor het bestuur en het maatschappelijk leven van wezenlijk belang zijn (met name communicatie, transport, dataverwerkingssystemen, noodzetelvoorzieningen en noodoproepfaciliteiten).

Als criterium voor het behoren tot de laatste drie categorieën zal - naar verwachting - met name gelden de constatering dat die onderdelen niet binnen een acceptabele termijn vervangen kunnen worden. Voor de goede orde zij vermeld dat in Nederland bovendien als “vitaal” aangemerkt worden onderdelen van het bedrijfsleven met een verhoogd risico voor grootschalige rampen, waarbij het maatschappelijk leven wordt ontwricht; dat is bv. het geval bij kerninstallaties en in de zgn. procesindustrie. Behalve de op van ons eiland gelegen raffinaderij komen er echter in Curaçao geen bedrijven of installaties voor, die een dergelijk bijzonder gevaar voor de maatschappij vormen.

Snelle maatschappelijke veranderingen - onder meer tot uitdrukking komend in toenemende informatisering, concentratie van financiële systemen en de druk op de integriteit van het openbaar bestuur - zullen het overigens noodzakelijk maken dat in overleg met de desbetreffende ministers periodiek wordt nagegaan, of als zodanig aangewezen onderdelen van de overheid nog als vitaal kunnen worden beschouwd, terwijl voorts regelmatig zal moeten worden gezien, of nieuwe onderdelen (en wellicht ook andere privaatrechtelijke on-

dernemingen) als vitaal aangeduid dienen te worden.

De maatregelen die de Veiligheidsdienst ingevolge onderdeel c van het tweede lid zal moeten voorbereiden, zullen overigens uitgevoerd worden in het kader van de Landsverordening bescherming staatsgeheimen (PB 1965, no. 69), zoals gewijzigd, die in een aparte landsverordening aangevuld zal worden met een daartoe strekkend nieuw artikel.

Het derde lid verplicht de met de leiding van de Veiligheidsdienst belaste ambtenaar, verder aan te duiden als het Hoofd, tot een actieve rol bij het realiseren van de ministeriële verantwoordelijkheid. Gelet op het gevoelige karakter van de werkzaamheden van de dienst, behoort de ministeriële verantwoordelijkheid in zijn volle omvang te kunnen bestaan. Dat betekent dat de verantwoordelijke ministers niet gespeend mogen blijven van de daarvoor benodigde informatie. Zij behoren immers te allen tijde in staat te zijn om - indien nodig - terstond te kunnen bijsturen op momenten dat zij menen dat hun verantwoordelijkheid in het gedrag komt als gevolg van activiteiten van de Veiligheidsdienst.

Ad artikel 4

In het eerste lid van dit artikel is in algemene zin de bevoegdheid van de Veiligheidsdienst vastgelegd om gegevens te verzamelen; dit kunnen zowel persoonsgegevens als andere gegevens zijn. Het verzamelen van gegevens - het kwam hiervoor in § 2.4 al aan de orde - moet echter altijd verband houden met de bij landsverordening aan de Veiligheidsdienst opgedragen taken. De bedoelde activiteit dient bovendien op een (wettelijk toegestaan) doel gericht te zijn; met dit laatste wordt beoogd te voorkomen dat ongericht gegevens worden verzameld, zonder dat het specifieke nut daarvan tevoren voldoende vaststaat.

Buiten kijf dient naar het oordeel van de regering in ieder geval te staan dat het personeel van de Veiligheidsdienst te allen tijde be-

voegd is burgers (waaronder ook ambtenaren kunnen vallen) om informatie te vragen; daartoe strekt het tweede lid. Een algemeen geldende verplichting voor hen tot antwoorden is daarin echter niet neergelegd.

Het derde lid regelt het verkrijgen van informatie binnen de overheidsorganisatie. In principe bestaat hier een antwoordplicht voor de overheidsdienaren. Indien echter het Hoofd het denkbaar acht dat een dienst met een expliciet geformuleerde geheimhoudingsplicht tegen derden (zoals het MOT of de Inspectie der belastingen) informatie bezit, die voor een juiste taakvervulling van de Veiligheidsdienst van belang is, dan kan hij het desbetreffende diensthoofd benaderen met een verzoek om informatie. Dat diensthoofd zal dat verzoek vanzelfsprekend niet zonder meer mogen honoreren, gelet op de aan de specifieke geheimhoudingsbepaling voor die dienst, maar hij zal het verzoek ook niet, onder verwijzing naar die geheimhoudingsplicht, mogen weigeren; in beide gevallen is er sprake van plichtsverzuim en zal disciplinair tegen hem kunnen worden opgetreden. In geval van een zodanig verzoek behoort het diensthoofd de belangen van de privacy bescherming van de door hem beheerde gegevens af te wegen tegen het belang van een goede vervulling van de taken van de Veiligheidsdienst en hij zal aan de hand daarvan aan het Hoofd een of meer gegevens dienen te verschaffen. De verstrekking zal steeds alleen de werkelijk voor de Veiligheidsdienst noodzakelijke gegevens omvatten, niet minder maar ook niet meer. De geheimhoudingsplicht ten aanzien van die gegevens voor de desbetreffende dienst geldt vervolgens ten minste in gelijke mate voor de Veiligheidsdienst: die gegevens zijn dan Veiligheidsdienstgegevens en daarvoor geldt een vergelijkbare geheimhoudingsplicht (vide artikel 29).

In het vierde lid wordt aan het personeel de verplichting opgelegd tot brondocumentatie. Bij het verzamelen van gegevens is de

kwaliteit (de betrouwbaarheid) daarvan nl. van groot belang voor de daarop te baseren beslissingen vanwege het effect dat het gebruik van de gegevens kan hebben voor de personen en organisaties, op wie zij betrekking hebben. Die kwaliteit kan verschillend zijn, al naar gelang de bron waaruit de gegevens zijn verkregen. Daarom wordt in dit artikel voorgeschreven dat bij de vastlegging van gegevens ook opgenomen moet worden, aan welk document of andere bron de gegevens zijn ontleend. Desgewenst kan daaraan bovendien een door de Veiligheidsdienst bijzondere codering inzake de betrouwbaarheid van de gegevens worden toegevoegd.

Ad artikel 5

In het eerste lid van dit artikel wordt gepreciseerd, ten aanzien van welke categorieën van personen de Veiligheidsdienst bevoegd is persoonsgegevens te verzamelen. De daarin opgenomen opsomming heeft een limitatief karakter, terwijl de omschrijvingen in de onderdelen a en b corresponderen met de in artikel 3, tweede lid, onderdelen a en b, vermelde werkzaamheden van deze dienst.

Ten aanzien van de in onderdeel d genoemde categorie personen wordt er overigens nog op gewezen dat de Veiligheidsdienst geen algemene bevoegdheid bezit om gegevens te verstrekken aan inlichtingen- of veiligheidsdiensten buiten Curaçao. Het Hoofd kan daartoe alleen overgaan, indien hij daartoe volgens artikel 11, eerste lid, van het ontwerp door de twee daarbedoelde ministers gemachtigd is. Bij de personen, bedoeld in onderdeel e, dient bijvoorbeeld gedacht te worden aan echtgenoten of kinderen van in de voorafgaande categorieën genoemde personen of aan anderen met wie zij een nauwe relatie onderhouden.

Uit het tweede lid volgt dat het verzamelen van gegevens over een persoon, enkel en alleen vanwege het feit dat deze voldoet aan

bepaalde kenmerken van godsdienst, levensovertuiging, ras, gezondheid of seksualiteit, niet mag plaatsvinden. Het gaat hierbij immers om zeer privacygevoelige gegevens, waarbij de strekking van artikel I.1 van de Staatsregeling een rol speelt.

Het kan echter soms onvermijdelijk zijn een of meer van deze gegevens vast te leggen in aanvulling op de verzameling van andere gegevens. Dat is bij voorbeeld het geval als personen staatsgevaarlijke activiteiten ontplooiën met een beroep op hun godsdienstige overtuiging. In dergelijke gevallen is het niet ondenkbaar, dat de regering het wenselijk acht te kunnen afwijken van de hoofdregel.

Ad artikel 6

De medewerkers van de Veiligheidsdienst behoren naar het oordeel van de regering - mede met het oog op het kunnen toepassen van de disciplinaire bevoegdheden van de LMA - ambtenaar te zijn. Aldus wordt vastgelegd in het eerste lid. Voor de goede orde zij opgemerkt dat er verschil bestaat tussen personen die als ambtenaar bij de Veiligheidsdienst werken, en degenen die (bv. als informant of als lid van een zgn. volgploeg) voor de Veiligheidsdienst werken; de laatsten vallen vanzelfsprekend niet onder dit lid.

De tweede volzin van het eerste lid heeft ten doel om - nu twee ministers bevoegdheden hebben c.q. verantwoordelijkheid dragen ter zake van de Veiligheidsdienst - duidelijk te maken dat de personele aangelegenheden van het Veiligheidsdienst behartigd worden door de eerste ondertekenaar.

Gelet op de taakstelling van de Veiligheidsdienst behoort het personeel geen bevoegdheid tot opsporing van strafbare feiten te hebben. Die constatering is op zich niet schokkend, want zij vormt een continuering van de bestaande situatie; maar tot dusver is die situatie nergens wettelijk vastgelegd. De regering heeft het nu echter wenselijk geacht om deze regel expliciet in een landsverordening

vast te leggen en daarmee het principiële onderscheid tussen de inlichtingentaak van de Veiligheidsdienst en de opsporingstaak van politie en openbaar ministerie volstrekt duidelijk af te bakenen; daartoe strekt het tweede lid van het onderhavige artikel. Het beoogt duidelijk te maken dat, ook als een ambtenaar van de Veiligheidsdienst opsporingsbevoegdheid heeft (of krijgt), die bevoegdheid geen rechtsgevolgen heeft, omdat de absolute formulering van dit lid voorkomt dat het openbaar ministerie een proces-verbaal van de betrokken ambtenaar mag gebruiken. Bovendien legt het de Minister impliciet de verplichting op er zoveel mogelijk voor zorg te dragen dat een Veiligheidsdienstambtenaar, na zijn benoeming bij die dienst, zijn eventueel al bestaande opsporingsbevoegdheid opgeeft en een nieuwe aanwijzing moet zien te voorkomen. Er is op dit punt geen plicht aan het personeel zelf opgelegd, omdat dat een benoeming of aanstelling als vorenbedoeld, niet in de hand heeft; die komt in beide gevallen immers tot stand door een eenzijdige rechtshandeling van de regering, te weten een landsbesluit.

Zoals uit het - hierna te bespreken - artikel 7 blijkt, mag de Veiligheidsdienst bij het verzamelen van gegevens onder bepaalde omstandigheden middelen hanteren, die in het onderlinge verkeer tussen burgers niet zijn toegestaan. Maar in verband daarmee is in het derde lid uitdrukkelijk opgenomen, dat de personeelsleden van de Veiligheidsdienst zich ervan bewust behoren te zijn dat de regering hen steeds ambtelijk (d.w.z. disciplinair) ter verantwoording zal roepen, indien zij - onverhoopt - mochten blijken gehandeld te hebben in strijd met hun ambtsplichten. Daartoe behoren ook negatieve plichten als die, bedoeld in onderdeel h op pagina 8 van deze memorie.

Ad artikel 7

In het eerste lid van dit artikel wordt een opsomming gegeven van de bijzondere middelen die de Veiligheidsdienst kan toepassen bij het verzamelen van gegevens. Het bijzondere is in de eerste plaats hierin gelegen dat gebruikmaking van deze middelen leidt of kan leiden tot een inbreuk op de persoonlijke levenssfeer van de personen op wie ze gericht zijn, vooral indien het redelijk is om aan te nemen dat de betrokken burgers ter zake een privacyverwachting mogen koesteren. Met het oog hierop is dit gebruik dan ook gebonden aan bepaalde, in de leden van dit en het volgende artikel nauwkeurig omschreven, voorwaarden dan wel voorschriften.

De opsomming in het eerste lid heeft in principe een limitatief karakter, met dien verstande dat artikel 9, eerste lid, nog een mogelijkheid biedt om in bijzondere omstandigheden van thans niet voorziene middelen gebruik te maken; voor de reden daarvoor zij verwezen naar de toelichting op dat artikel.

Ten aanzien van de afzonderlijke, in de onderdelen van het eerste lid van het onderhavige artikel beschreven, middelen zij het volgende vermeld.

- **Onderdeel a**

Bij de hierbedoelde observatie moet onderscheid worden gemaakt tussen statische en dynamische observatie. Statische observatie (in dit onderdeel geregeld) vindt plaats vanuit een min of meer vast waarnemingspunt, terwijl dynamische observatie (vide onderdeel b) echter plaatsvindt door het actief volgen en daarbij gadeslaan van personen. Zowel bij de observatie (het feitelijke waarnemen) als bij de vastlegging van gegevens kan gebruik gemaakt worden van observatie- en registratiemiddelen. Wat de observatiemiddelen betreft, moet daarbij in het bijzonder worden gedacht aan optische hulpmiddelen zoals verre- of nachtkijkers. Het vastleggen van gegevens zal gemeenlijk geschieden met toe-

passing van foto- en video- apparatuur.

- Onderdeel b

Dynamische observatie - d.w.z. het volgen van personen of zaken - kan plaats vinden door het feitelijk (in persoon) volgen, maar kan ook geschieden met behulp van volg- en plaatsbepalingapparatuur. Bij dat laatste moet vooral gedacht worden aan de toepassing van een aan een persoon of zaak (zoals een auto) aangebracht zgn. peilbaken; het opslaan van gegevens kan bestaan uit het opnemen - bv. door middel van een richtmicrofoon - van gesprekken.

- Onderdeel c

De in dit onderdeel bedoelde personen plegen te worden aangeduid als "agenten". Dit zijn natuurlijke personen die doelbewust worden aangeworven en vervolgens ingezet om voor de Veiligheidsdienst Curaçao gegevens te verzamelen. Het kan daarbij zowel om ambtenaren gaan als om buiten de overheid werkzame personen. De taak van een agent van de Veiligheidsdienst is primair om jegens een persoon of in een organisatie, die de aandacht van deze dienst heeft, een informatiepositie te verwerven. De inzet van een dergelijke persoon geschiedt onder verantwoordelijkheid en instructie van het Hoofd.

Bij de inzet van agenten zal het in sommige gevallen noodzakelijk zijn dat de betrokken persoon opereert onder de dekmantel van een aangenomen identiteit (bv. een valse naam) of hoedanigheid (bv. door zich voor te doen als lid van een bepaalde beroepsgroep). De regering acht het wenselijk dat deze mogelijkheid uitdrukkelijk wordt vermeld ten einde mogelijke toekomstige vragen naar de basis voor de bevoegdheid daartoe te voorkomen.

- Onderdeel d

Tot de in dit onderdeel genoemde besloten plaatsen behoren niet

alleen loodsen en andere bedrijfsgebouwen, maar ook woningen. De bevoegdheid om woningen zonder de uitdrukkelijke toestemming van de bewoner te betreden is echter in artikel.12 van de Staatsregeling van uitputtend geregeld; voor een beschrijving van de consequenties van dat artikel moge worden verwezen naar de toelichting op artikel 10, eerste lid, van het ontwerp.

De bevoegdheid om besloten plaatsen te betreden kan overigens - en zal ook in vele gevallen - worden uitgeoefend in combinatie met andere middelen, zoals het plaatsen van observatie- en registratiemiddelen, van plaatsbepalingapparatuur en van microfoons.

- Onderdeel e

Het is wenselijk geoordeeld - in verband met daarop betrekking hebbende jurisprudentie - om het openen en onderzoeken van gesloten voorwerpen als een apart bijzonder inlichtingenmiddel te bestempelen en niet te doen vallen onder de werking van onderdeel d. Bij het doorzoeken van gesloten voorwerpen moet gedacht worden aan het openen en vervolgens feitelijk doorzoeken van koffers, containers e.d. Bij de uitoefening van deze bevoegdheden mag, zo nodig - nu het ontwerp wat dat betreft geen uitdrukkelijke beperkingen bevat -, gebruik worden gemaakt van technische hulpmiddelen, zoals röntgen- en infraroodapparatuur.

- Onderdeel f

De bevoegdheid van de Veiligheidsdienst tot het afluisteren van telefoongesprekken en het opnemen van gegevensverkeer (de zgn. veiligheidstap) is thans in de vorm van een strafuitsluitingsgrond neergelegd in de artikelen 145a-145c van het Wetboek van Strafrecht.

Voor de goede orde zij te dezer plaatse nog uitdrukkelijk vermeld dat het lezen van berichten voor burgers op het zgn. Internet, ook als deze versleuteld zijn, door de regering niet wordt be-

schouwd als het gebruik maken van de middelen, bedoeld in dit onderdeel f (of onderdeel d), omdat ten aanzien van het gebruik van het Internet voor gegevensoverdracht - in tegenstelling tot die via brieven of telefoongesprekken - geen redelijke verwachting op privacy kan bestaan; vele zgn. service-providers wijzen daar hun gebruikers zelf al op. Het gebruik maken van het Internet is in dat opzicht te vergelijken met het op de openbare weg converseren met een derde: ook een dergelijk gesprek mag zonder meer met het blote oor door een ieder en dus ook door meelopende Veiligheidsdienst-medewerkers worden afgeluisterd.

Ten aanzien van het tweede lid zij vermeld dat het voor een goede taakvervulling door de dienst noodzakelijk kan zijn dat door derzelve personeel ook een inbreuk gemaakt kan worden op het briefgeheim als bedoeld in artikel.13, eerste lid, van de Staatsregeling van. Artikel 10, tweede lid, van het ontwerp regelt te dezer zake het een en ander vanuit bevoegdheidsoogpunt, doch in het onderhavige onderdeel gaat het alleen om de vaststelling dat het openen van brieven een bijzonder inlichtingenmiddel is, evenals het in elektronische (=computer)bestanden "kijken", tenzij via openbare telefoonlijnen of het Internet toegang tot die computer werd verkregen.

Het derde lid van het onderhavige artikel geeft een extra beperking aan de toepassing van de in het eerste lid genoemde bijzondere inlichtingenmiddelen. Het stelt nl. dat daarvan alleen gebruik gemaakt mag worden, indien de daarmee beoogde verzameling van gegevens niet of niet tijdig kan geschieden door raadpleging van voor een ieder toegankelijke informatiebronnen of door gebruikmaking van het informatierecht van de dienst bij andere overheidsinstanties. Uit deze bepaling volgt nogmaals - en naar het oordeel van de regering ondubbelzinnig - dat de inzet van bijzondere inlichtingenmiddelen een uitzonderingskarakter heeft. Bij een groot deel van het inlichtingenwerk van Veiligheidsdienst behoeft van die midde-

len geen gebruik te worden gemaakt en dan is dat gebruik dus ook niet toegestaan; dit is het subsidiariteitsbeginsel. Hoewel die niet met zoveel woorden in het ontwerp wordt gesteld, acht de regering in principe ten aanzien van bijzondere inlichtingenmiddelen ook het proportionaliteitsbeginsel van toepassing, d.w.z. het principe dat niet gebruikt gemaakt wordt van een "zwaarder" middel als een "lichter" middel ook succes zou kunnen hebben. Het probleem in casu is echter dat geen duidelijke rangorde in zwaarte van de bijzondere inlichtingenmiddelen kan worden vastgesteld.

De toepasselijkheid van het proportionaliteitsbeginsel brengt echter ook met zich dat door de Veiligheidsdienst geen combinatie van bijzondere inlichtingenmiddelen wordt gebruikt als met een enkel middel kan worden volstaan. Het vermelden hiervan acht de regering zeer belangrijk, gelet op de consequenties voor de burger bij toepassing van deze middelen.

De in het vierde lid neergelegde eis van verslaglegging van de toepassing van bijzondere inlichtingenmiddelen is met het oog op de controleerbaarheid van de activiteiten van de dienst van groot belang. Zo kunnen deze verslagen worden ingezien door de commissie van toezicht, indien er aanleiding voor bijzondere controle bestaat, dan wel in verband met het opstellen van het jaarverslag van deze commissie.

Ad artikel 8

Het eerste lid van dit artikel beoogt een bijzondere waarborg te bieden bij de toepassing van een drietal bijzondere inlichtingenmiddelen door die aan de voorafgaande schriftelijke toestemming van het Hoofd te binden. De formulering brengt met zich dat het Hoofd deze middelen te allen tijde zelf kan toepassen; voor hem behoeft naar het oordeel van de regering geen bijzondere garantie te-

gen misbruik te worden vastgelegd, gelet op de verantwoordelijkheid die hij al heeft voor het totale functioneren van de Veiligheidsdienst. Overigens zij nog wel geconstateerd dat de bedoelde waarborg er niet alleen is ten behoeve van de burger (doordat verwacht wordt dat het personeel van de dienst daardoor niet al te snel voor het gebruik van deze middelen zal kiezen), maar dat zij - gelet op de aan de inzet van agenten en het oprichten van rechtspersonen verbonden kosten - ook een comptabel doel dient (het Hoofd dient immers de begroting van zijn dienst te bewaken).

Het wordt door de regering niet wenselijk geacht dat de Dienst gebruik maakt van personen tegen wie een strafrechtelijk onderzoek loopt, of die veroordeeld zijn, maar op wier hoger beroep of cassatieverzoek nog niet onherroepelijk is beslist. De informatie van dergelijke personen zal immers allicht enigermate kan beïnvloed zijn door dit onderzoek of die veroordeling en daardoor niet - althans minder - waardevol (betrouwbaar) zijn.

Wat betreft de in het tweede lid neergelegde procedurele voorschriften voor toepassing van de bijzondere inlichtingenmiddelen, genoemd in artikel 7, eerste lid, onderdelen d, e, en f, zij allereerst vermeld dat in het algemeen geldt dat de beide genoemde ministers altijd (politiek) verantwoordelijk zijn voor het inzetten van bijzondere inlichtingenmiddelen. De informatieplicht van het Hoofd jegens die ministers (vide artikel 3, derde lid) brengt dan ook met zich dat de eerste in daarvoor in aanmerking komende gevallen deze ministers van een dergelijke inzet in kennis stelt.

Naast deze algemene verplichting geldt voor de toepassing van de middelen die de persoonlijke levenssfeer van burgers het meest raken, een zwaardere procedure. In die gevallen dient het Hoofd voor elk concreet geval toestemming te vragen aan de beide ministers en van de toestemming mededeling te doen aan de Commissie. Zulks wordt wenselijk geacht voor het betreden en onderzoeken van ver-

boden plaats, het openen en onderzoeken van gesloten voorwerpen, het aftappen van telefoons of andere vormen van communicatie, het afluisteren van gesprekken en het openen van brieven e.d. Het in kennis stellen van de Commissie bij de toestemming om enkele bijzondere inlichtingmiddelen te gebruiken zal overigens de plaats in gaan nemen van de nu in het Wetboek van Strafrecht van voorziene medewerking van andere ministers bij de bevoegdheidsverlening tot het gebruik van de veiligheidstap. De reden daarvoor is daarin gelegen, dat de regering van oordeel is dat de twee voor het optreden van de dienst verantwoordelijke ministers het beste kunnen beoordelen, of de door het Hoofd gevraagde machtiging mag worden verleend. Aangezien het hier gaat om een bestuurlijke beslissing - de ministers dienen de grondrechten van de betrokken af te wegen tegen het algemene (of Lands)belang - is inschakeling vooraf van de procureur-generaal en de rechter-commissaris (zoals dat tot nu toe vereist is) uit een oogpunt van een zuivere verdeling van verantwoordelijkheden en het dragen daarvan staatsrechtelijk onjuist.

Ad artikel 9

De noodzaak om in de toekomst in bijzondere situaties nieuwe, niet in deze landsverordening voorziene, middelen toe te passen kan nimmer worden uitgesloten. Een tijdig en doeltreffend reageren van de Veiligheidsdienst op bepaalde, de staatsveiligheid bedreigende, ontwikkelingen kan daartoe leiden. Het onderhavige artikel geeft aan, onder welke voorwaarden een dergelijke uitzondering kan worden gemaakt. Dan zal aan drie voorwaarden moeten zijn voldaan. In het eerste lid wordt allereerst geregeld dat toestemming van de beide genoemde ministers vereist is voor de inzet van het nieuwe middel, terwijl dat lid bovendien bepaalt dat de Commissie daarover

geïnformeerd wordt.

Ten slotte zal ingevolge het tweede lid binnen een half jaar bij de Staten een ontwerp-landsverordening moeten worden ingediend, die ertoe strekt dat middel wettelijk - bij voorkeur door wijziging van de onderhavige landsverordening - te regelen. Uit de beslissing over dit voorstel zal dan blijken, of en - zo ja - onder welke voorwaarden het middel ook in de toekomst door de Veiligheidsdienst toegepast kan blijven worden.

Ad artikel 10

De in artikel 7, eerste lid, onderdeel d, genoemde bevoegdheid tot het betreden van besloten plaatsen kan ook woningen betreffen. In dat geval is artikel 12 van de Staatsregeling van toepassing. Op grond van het derde lid van dat artikel dient, mocht de wetgever inbreuken op het huisrecht willen toestaan, in een landsverordening uitdrukkelijk te worden bepaald:

- a. wie van de bevoegdheid om zonder de uitdrukkelijke toestemming van de bewoner een woning binnen te treden gebruik mag maken, en
- b. in welke gevallen het bezit van een rechterlijke machtiging niet nodig is, en
- c. dat (zo gewenst) de verplichting tot voorafgaande legitimatie, mededeling van het doel van het binnentreden en een spoedige verstrekking van een schriftelijk verslag van het binnentreden aan de bewoner niet van toepassing is.

Omdat de aard van een inlichtingen- en veiligheidsdienst met zich brengt dat zij in haar werkzaamheden niet behoort te worden belemmerd door een absoluut (want grondwettelijk vastgelegd) huisrecht, zijn de vorengenoemde aangelegenheden ten aanzien van de Veiligheidsdienst expliciet vermeld in het eerste lid van het onderhavige

artikel.

Overigens is - zij het theoretisch - mogelijk dat het hierboven onder c bedoelde verslag toch wordt opgemaakt en uitgereikt (maar dan niet binnen 2x24 uur) nl. bij toepassing van de uitzondering van de tweede volzin van dit lid.

Het tweede lid bepaalt, wie bevoegd is inbreuk te maken op het briefgeheim, neergelegd in artikel 12, eerste lid, van de Staatsregeling. De in dit artikel geregelde afwijking beoogt personeel van de dienst in staat te stellen post van tevoren bekende ontvangers of verzenders in te zien; de rechterlijke machtiging zal derhalve inhouden de naam van degene wiens aan hem gerichte en de verklaring dat de door die persoon verzonden brieven door personeel van de dienst geopend en gelezen mogen worden. Het gebruik van het woord "of" in dit lid beoogt het dus mogelijk te maken dat de rechter één naam in zijn machtiging zal vermelden, waarna alle van die persoon uitgaande en aan hem gerichte persoonlijke post zal kunnen worden onderzocht.

Ad artikel 11

Gelet op de aard van de door de Veiligheidsdienst verzamelde gegevens, is het vastleggen van een procedure voor de verstrekking van gegevens door deze dienst aan anderen van groot belang; daartoe strekt het onderhavige artikel. Het voorziet in een gesloten verstrekkingstelsel, dat wil zeggen dat verstrekking alleen mogelijk is, voor zover de onderhavige landsverordening daarin voorziet. De activiteiten van de dienst hebben in hun kern tot doel de verantwoordelijke instanties tijdig te kunnen waarschuwen voor mogelijke bedreiging van de in artikel 2, eerste lid, genoemde fundamentele belangen. Die instanties dienen daartoe de nodige informatie te ontvangen. Uitgangspunt daarbij is dat gegevens worden verstrekt aan

het orgaan dat bevoegd is tot het nemen van maatregelen om de in het geding zijnde belangen preventief te beschermen, dan wel tegen de bedoelde aantastingen repressief op te treden. Bij de verstrekking van persoonsgegevens die tot maatregelen tegen de betrokkene kunnen leiden, moet steeds worden afgewogen, of de verstrekking in het kader van een goede taakuitvoering nodig is.

Het eerste lid beperkt de kring van personen of instellingen, aan wie gegevens kunnen worden verstrekt, tot ministers, overheidsorganen of -instanties en andere inlichtingen- en veiligheidsdiensten. De verstrekking geschiedt door het Hoofd, maar hij moet daarbij beschikken over een machtiging van de beide genoemde ministers. Dit kan een algemene machtiging zijn om bepaalde categorieën van gegevens aan bepaalde instanties door te geven, maar ook een machtiging, betrekking hebbend op een eenmalige verstrekking van concrete informatie aan een persoon of instelling.

Bij de keuze van personen of instanties, waaraan gegevens worden verstrekt, zal altijd als maatstaf moeten gelden dat de ontvanger een bijzondere betrokkenheid dient te hebben bij het onderwerp waarop de mededeling betrekking heeft. In verband met de noodzakelijke geheimhouding van de bronnen en werkwijze van de Veiligheidsdienst zullen de te verstrekken gegevens veelal niet in hun oorspronkelijke vorm kunnen worden doorgegeven, maar eerst een bewerking ondergaan. Daarom wordt in dit lid gesproken van het "verschaffen van informatie omtrent bepaalde gegevens" die door de dienst verzameld zijn.

Het eerste lid heeft vanzelfsprekend geen betrekking op verspreiding van gegevens binnen de dienst. De hiervoor geldende interne regels zijn gebaseerd op het zogenaamde "need to know" beginsel: ieder personeelslid draagt slechts kennis van de gegevens die voor een goede uitvoering van de aan hem opgedragen werkzaamheden noodzakelijk zijn.

Van belang is in casu, dat de dienst zich er vóór de verstrekking van gegevens van vergewist dat de ontvangende instantie voorzieningen heeft getroffen voor de zorgvuldige omgang met de van de dienst ontvangen gegevens. Daarom is in het tweede lid het algemene voorschrift opgenomen dat de aan deze verschaftte gegevens alleen mogen worden gebruikt voor het doel waarvoor zij verstrekt zijn. Zekerheid wat dat betreft bestaat vanzelfsprekend niet, doch uit de gebruikte formulering vloeit voor het Hoofd een (ambtelijke) zorgplicht voort.

Een gelijke zorgplicht bestaat in die zin dat zoveel mogelijk voorkomen zou moeten worden dat - buiten medeweten van de dienst - gegevens door de ontvangende instantie worden doorgegeven aan derden. Deze doorgave mag dan ook alleen met toestemming van het Hoofd plaatsvinden. Het staat vanzelfsprekend ter beoordeling van het Hoofd, of er aanleiding bestaat om een bepaald verzoek aan de beide verantwoordelijke ministers voor te leggen.

Bij de gegevensuitwisseling met inlichtingen- en veiligheidsdiensten buiten Curaçao is het in bijzonder van belang dat wederzijds op een zorgvuldig gebruik van de verstrekte gegevens kan worden gerekend. Daarom is in het derde lid uitdrukkelijk vastgelegd dat van dergelijke andere diensten ontvangen gegevens alleen aan anderen worden doorgegeven, nadat daartoe door het Hoofd toestemming is erlangd van de desbetreffende dienst.

Tenslotte zij voor de goede orde nog gewezen op het feit dat de onderhavige landsverordening onverlet laat de bevoegdheden van de Gouverneur als Koninkrijksorgaan, omdat diens bevoegdheden - die ook een informatieverzoek kunnen inhouden - geregeld zijn in een hogere regeling nl. het Reglement van orde van de Gouverneur van Curaçao (P.M. Rijkswet tot vaststelling is in behandeling).

Ad artikel 12

Een schriftelijke verstrekking van gegevens waarborgt naar het oordeel van de regering het beste dat achteraf geen onduidelijkheid kan ontstaan, welke gegevens de Veiligheidsdienst op welk moment en in welke vorm heeft doorgegeven; daartoe strekt het eerste lid. Daarin is tevens opgenomen een verplichting om die verstrekking - schriftelijk of elektronisch - vast te leggen. Die verplichting strekt er enerzijds toe de controle op de verstrekking van gegevens door de Commissie mogelijk te maken. Anderzijds biedt deze zgn. protocolplicht de mogelijkheid om ingevolge artikel 14, eerste lid, van het ontwerp aangebrachte correcties op door de dienst verzamelde gegevens door te kunnen geven aan de personen en instanties, aan wie de desbetreffende gegevens eerder werden verstrekt.

Het tweede lid bevat een uitzondering op de eerste volzin van het eerste lid. De tweede volzin van dat lid blijft daarom ook bij mondelinge gegevensverstrekking van toepassing.

Ad artikel 13

Indien personen de aandacht van de Veiligheidsdienst hebben, omdat zij mogelijk een bedreiging vormen voor fundamentele nationale (of Koninkrijks)belangen, worden zij daarover uiteraard niet geïnformeerd: het onderzoek naar die dreiging zou immers daardoor in ieder geval bemoeilijkt of zelfs onmogelijk gemaakt worden. Ook voor informatieverstrekking aan betrokkenen achteraf is geen plaats. Dat zou immers pas kunnen, nadat is komen vast te staan dat met het bewaren van gegevens over betrokkene geen door de dienst te behartigen doel meer wordt gediend. Het dan stelselmatig informeren van personen dat zij voorwerp van onderzoek zijn geweest, stuit op praktische bezwaren, terwijl een dergelijke informatieplicht ook met het oog op de geheimhouding van de werkwijze van de dienst

onwenselijk kan zijn. Het eerste lid van dit artikel sluit daarom - behoudens de uitzondering van artikel 10, eerste lid - een van de overheid uitgaande informatieplicht, de zgn. actieve notificatie, uit.

Om dezelfde redenen als hierboven werden genoemd, kunnen aan personen die daarom vragen, geen mededelingen worden gedaan over de inhoud van over hen verzamelde gegevens. De dienst moet zijn bronnen, zijn werkwijze en zijn actuele kennisniveau geheim kunnen houden. Zelfs een mededeling dat iemand in het geheel geen voorwerp van onderzoek door deze dienst is of is geweest, kan niet worden gedaan; verzoekers die vermoeden dat zij vanwege hun activiteiten bij de dienst bekend zouden moeten zijn, zouden er via een dergelijke mededeling immers achter komen dat hun snode activiteiten tot dan voor deze dienst verborgen zijn gebleven.

Een bepaling die in absolute zin voor een ieder elk recht op kennisneming van geregistreerde persoonsgegevens uitsluit, gaat de regering echter te ver. Er kunnen zich immers gevallen voordoen, waarin het Hoofd van oordeel is dat het belang van de staatsveiligheid zich op geen enkele wijze tegen inwilliging van een verzoek om informatie verzet. Voor dergelijke gevallen wordt in het tweede lid de mogelijkheid opengelaten dat de Minister iemand toestemming geeft van de eigen persoonsgegevens die bij de dienst aanwezig zijn, kennis te nemen. Men moet zich er echter van bewust zijn, dat in dergelijke gevallen de kans groot is dat al uitvoering is gegeven aan de in artikel 14, tweede lid, neergelegde verplichting voor de Veiligheidsdienst om persoonsgegevens die niet meer nodig zijn voor het doel waarvoor zij zijn verzameld, te vernietigen.

Vanzelfsprekend vereist een behoorlijk bestuur de garantie voor de burger dat de overheid op zijn verzoekschrift reageert, ook al zou - zoals in dit geval - een wet (die hij geacht wordt te kennen) uitdrukkelijk aan honorering van zijn verzoek in de weg staan. Tot

de verzekering van dit algemeen beginsel van behoorlijk bestuur strekt het derde lid.

Ad artikel 14

Uit onjuiste gegevens kunnen (en zullen waarschijnlijk) onjuiste conclusies worden getrokken, wat voor de Veiligheidsdienst en voor de betrokkenen nadelige gevolgen kan hebben. Daarom wordt in het eerste lid van dit artikel voorgeschreven dat ten aanzien van hen geconstateerde onjuistheden moeten worden verbeterd. Zijn de onjuiste gegevens inmiddels aan andere instanties doorgegeven, dan dienen om dezelfde reden ook die instanties over de aangebrachte correctie te worden geïnformeerd; in de toelichting ten aanzien van de tweede volzin van het eerste lid van artikel 12 werd al de administratieve voorziening vermeld, waarin met het oog op de informatieplicht over geconstateerde onjuistheden werd voorzien.

De opdracht van de wetgever aan de regering tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer (vide artikel 10 van de Staatsregeling) brengt met zich dat persoonsgegevens die hun betekenis voor de taakvervulling van de dienst hebben verloren, uit de door deze dienst bijgehouden registraties worden verwijderd. Tot de verzekering daarvan strekt het tweede lid, dat bovendien vereist dat de verwijderde gegevens vervolgens worden vernietigd. Vernietiging zal alleen achterwege kunnen blijven, indien uit een wettelijke bepaling voortvloeit dat gegevens, bijvoorbeeld met het oog op bewijsvoering of archiefvorming, nog moeten worden bewaard. Ook hier is het Hoofd verantwoordelijk - en disciplinair strafbaar - voor de naleving van dit voorschrift.

Ad artikel 15

De in paragraaf 4 van het ontwerp opgenomen bepalingen geven het tot dusver ontbrekende wettelijk kader voor de in artikel 3, tweede lid, onderdeel b, vermelde werkzaamheid van de Veiligheidsdienst nl. het verrichten van veiligheidsonderzoeken ten behoeve van de vervulling van vertrouwensfuncties. Vertrouwensfuncties zullen in het algemeen functies in overheidsdienst zijn. Te verwachten is dat bv..staffuncties bij ministers, de leiding van het politiekorps, officieren van justitie en de functie van Procureur Generaal als zodanig zullen worden aangewezen. Onder omstandigheden zouden het echter ook niet-overheidsfuncties kunnen betreffen, bijvoorbeeld functies op de (lucht)haven, bij de telecommunicatiebedrijven en in de sector van de elektriciteits- en watervoorziening. Deze bedrijven zullen nl. naar verwachting in aanmerking komen voor een aanwijzing als “vitaal bedrijf”. In onderzoek is nog in hoeverre die aanwijzingsmogelijkheid kan worden gecreëerd door middel van een wijziging van de Landsverordening bescherming staatsgeheimen (P.B. 1965, no.69), welke wijziging - het kwam in de toelichting op artikel 3 al aan de orde - zal worden meegenomen in een separate landsverordening.

De aanwijzing van vertrouwensfuncties zal in principe, net zoals thans reeds in artikel 3 van het Landsbesluit Veiligheidsdienst is bepaald, door de regering geschieden, zij het dat de regering het wenselijk heeft geacht in verband met de kenbaarheid voor de bevolking van de desbetreffende functies de vorm van een algemeen verbindend voorschrift te kiezen, d.w.z. een landsbesluit, houdende algemene maatregelen. Die keuze is mede ingegeven door de wenselijkheid de Raad van Advies ter zake van de juistheid en doelmatigheid van de aanwijzing te doen adviseren.

Overigens zij er voor de volledigheid op gewezen dat de regering er vanuit gaat dat er in Curaçao de facto geen functies zijn, die de veiligheid van het Koninkrijk als geheel kunnen schaden zonder tege-

lijkertijd afbreuk te doen aan de veiligheid van Curaçao. Om die reden is in dit artikel alleen sprake van belangen van Curaçao.

Ad artikel 16

Het gevolg van de aanwijzing van een functie als vertrouwensfunctie is - aldus het eerste lid van dit artikel - dat een persoon pas met de vervulling daarvan mag worden belast, nadat de Minister een verklaring heeft afgegeven, die er op neer komt dat de fundamentele belangen van Curaçao zich niet tegen de functievervulling verzetten. Deze minister beslist over het al of niet afgeven van die verklaring op basis van een door de Veiligheidsdienst opgesteld rapport naar aanleiding van het veiligheidsonderzoek. Dat onderzoek omvat het verzamelen van gegevens over de betrokkene, die van belang zijn voor een verantwoorde vervulling van de desbetreffende vertrouwensfunctie. De betrokkene kan overigens zowel al ambtenaar of werknemer bij de desbetreffende instelling zijn, als van buiten gesolliciteerd hebben naar de desbetreffende vertrouwensfunctie.

Het tweede lid legt uitdrukkelijk vast dat een veiligheidsonderzoek niet tegen de wil van de betrokken persoon kan worden ingesteld. Het tot benoeming in de desbetreffende functie bevoegde gezag dient te beschikken over een door de betrokkene afgelegde schriftelijke verklaring, houdende instemming met een dergelijk onderzoek én de wettelijk noodzakelijke (zie artikel 17, eerste lid) herhaalonderzoeken. Pas daarna kan betrokkene bij de dienst voor een onderzoek worden aangemeld. Stemt hij niet met het instellen van een veiligheidsonderzoek of herhaalonderzoeken in, dan wordt hij door die weigering niet bekend bij de dienst. Het gevolg van een weigering is vanzelfsprekend wel dat betrokkene niet met de desbetreffende functie belast kan worden c.q. blijven; verwezen zij dien-

aangaande naar de toelichting op artikel 17, derde lid.

In het derde lid wordt de regering opgedragen om ter zake van de invulling van de veiligheidsonderzoeken regels te stellen, opdat voor de burger kenbaar zij, welke gegevens de dienst dan verzamelt.

Ad artikel 17

Het belang van een goede beveiliging van vitale landsbelangen brengt met zich dat periodiek, dan wel wanneer omstandigheden daartoe aanleiding geven, het veiligheidsonderzoek herhaald wordt. In casu is door de regering in het eerste lid geopteerd voor een herhaalonderzoek om de drie jaar.

Voor het uitvoeren van het in datzelfde lid bedoelde tussentijdse herhaalonderzoek kunnen diverse redenen bestaan. Zo zou daartoe aanleiding kunnen bestaan op grond van feiten die gebleken zijn bij andere onderzoeken van de Veiligheidsdienst, bij een wijziging van de inhoud van de functie of door een verandering in de persoonlijke omstandigheden van de betrokken ambtenaar.

De instemmende verklaring die voor een eerste veiligheidsonderzoek vereist is, heeft overigens mede betrekking op het ondergaan van herhaalonderzoeken; de betrokkene weet immers sindsdien dat hij een vertrouwenspositie (met de bijbehorende regelmatige toetsing) bekleedt.

De resultaten van een hernieuwd veiligheidsonderzoek kunnen zodanig zijn, dat de in artikel 16, eerste lid, bedoelde verklaring van de Minister behoort te worden ingetrokken; met het oog daarop wordt in het tweede lid van het onderhavige artikel aan die minister expliciet opdracht daartoe verstrekt, indien het onderzoek daartoe noopt.

Ook zonder herhaalonderzoek kan er echter reden zijn voor intrek-

king, bijvoorbeeld indien is gebleken van een ernstige schending van de uit de vertrouwensfunctie voortvloeiende plichten. Met die plichten zijn specifiek die verplichtingen bedoeld, die aanleiding vormden de desbetreffende functie als vertrouwensfunctie aan te wijzen. Het niet-nakomen van andere verplichtingen die aan de functie verbonden zijn (bv. comptabele plichten), zal dus op zich nimmer een reden mogen zijn om de verklaring in te trekken.

Intrekking van de verklaring heeft als gevolg dat de betrokken persoon de vertrouwensfunctie niet langer mag vervullen. Bij ambtenaren zal het tot benoeming bevoegde gezag ingevolge het derde lid vervolgens tot ontheffing van betrokkene uit de functie moeten overgaan, wat overigens niet altijd hoeft te betekenen dat hij ook wordt ontslagen; hij kan immers naar een andere dienst worden overgeplaatst, alwaar voor hem een niet-vertrouwensfunctie kan openstaan.

Voor niet-ambtenaren is een vergelijkbare bepaling opgenomen als het derde lid, zij het dat dit lid als een verbod is geformuleerd, opdat op het handelen in strijd daarmee straf kan worden gesteld (vide artikel 35).

Ad artikel 18

In het kader van de onderhavige landsverordening zullen beslissingen worden genomen, die invloed hebben op de rechtspositie van individuele ambtenaren. Met het oog daarop is dan ook Centrale Commissie voor georganiseerd overleg over de essentie van de in de onderhavige paragraaf neergelegde voornemens geraadpleegd. Het meest direct zal die rechtspositie in het geding zijn bij veiligheidsonderzoeken ten aanzien van ambtenaren. De conclusie van een dergelijk onderzoek kan immers zijn dat een ambtenaar een veiligheidsrisico is gaan vormen, en dat hij daardoor de door hem beklede functie (en de daarbij behorende carrièreperspectieven) zal moeten

opgeven, omdat zijn "goedkeurende verklaring" is ingetrokken. **Het lijkt niet wenselijk dat de negatieve gevolgen van een dergelijke beslissing** het onderwerp van een gerechtelijke procedure voor de ambtenarenrechter worden, omdat zowel de procedures daarvan geen recht doen aan deze bijzondere gevallen, terwijl ook de ambtenarenrechter niet de meest aangewezen instantie lijkt om de overwegingen die voor de overheid in deze gevallen spelen, op hun waarde te kunnen toetsen. Om die reden is in het eerste lid van dit artikel de toepassing van de Landsverordening ambtenarenrecht-spraak voor dergelijke gevallen uitgesloten.

Vanzelfsprekend kan het landsbesluit tot overplaatsing of ontslag van een ambtenaar wiens "goedkeurende verklaring" werd ingetrokken, wél onderwerp van een procedure bij de ambtenarenrechter zijn, doch die zal dan rekening moeten houden met het feit dat hetzij daartegen geen bezwaar werd ingediend, hetzij - indien bezwaar werd aangetekend - de beslissing die aanleiding vormde voor het slaan van het litigieuze landsbesluit, in stand werd gelaten.

Het gevolg van de formuleringen in het eerste lid is dat de Landsverordening administratieve rechtspraak, verder te noemen de LAR, - nu artikel 2, tweede lid, onderdeel c, daarvan niet meer betrekking heeft op de in het eerste lid bedoelde beslissingen - op dergelijke beslissingen van toepassing is geworden. Maar ook in dit kader is het niet wenselijk de procedures van de LAR onverkort van toepassing te doen zijn op een geschil als hierbedoeld. Om die reden is in het tweede lid voorzien in een drietal afwijkingen van de voorschriften van de LAR.

Van de eerste daarvan werd steeds gewaagd aan het eind van § 2.9. van de Algemene toelichting, nl. de substitutie van de bezwaaradviescommissie door de Commissie. De leden daarvan zijn naar het oordeel van de regering op grond van hun kwalificaties en hun kennis van de doelstelling en de taak van een veiligheidsdienst én van de consequenties van geconstateerde gevaren voor de rechtsorde bij

uitstek gekwalificeerd om te dezer zake te adviseren. Mocht een ambtenaar zich tot de Commissie wenden in het kader van artikel 22, eerste lid, onderdeel b, van dit ontwerp, terwijl zijn klachtsschrijven ook het element van bezwaar tegen een beschikking de zin in van de LAR bevat, zal de Commissie de betrokkene daar vanzelfsprekend op moeten wijzen en zal het hetzij de klacht terstond als een bezwaarschrift in de zin van de LAR moeten beschouwen (en dus als zodanig moeten afhandelen), hetzij betrokkene moeten raden zijn schrijven te herformuleren, opdat het in het kader van de LAR behandeld kan worden.

De tweede afwijking is opgenomen, omdat hoorzittingen in het kader van de LAR in principe openbaar zijn en de aard van de gegevens die tijdens een veiligheidsonderzoek door de Veiligheidsdienst zijn vergaard, en de identiteit van de bronnen waarvan zij daarbij gebruik heeft gemaakt, zich naar het oordeel van de regering gemeenlijk niet zullen verdragen met die openbaarheid.

Hetzelfde is het geval bij de derde afwijking: het verweerschrift kan een inhoud hebben, waarvan het niet wenselijk is dat derden daarvan kennis nemen. De beslissing daarover ligt bij de Commissie.

Overigens mag niet onvermeld blijven, dat de regering van oordeel is, dat de kleinschaligheid en de homogeniteit van de Curaçaose samenleving in het algemeen en haar ambtenarenkorps in het bijzonder in niet onbelangrijke mate de kans verkleint dat over deze aangelegenheid problemen zullen ontstaan. Mocht zich onverhoopt toch een dergelijk geval voordoen, dan wordt administratieve rechter (als unus iudex in eerste en laatste instantie) in staat geacht het landsbelang voldoende in het oog te kunnen houden.

Ad artikel 19

Het in het eerste lid van dit artikel verplicht gestelde perio-

diek overleg tussen het Hoofd van de Veiligheidsdienst en de Procureur-Generaal is onder meer bedoeld om te voorkomen dat onderzoeksactiviteiten van de dienst en opsporingsactiviteiten van de politie en het openbaar ministerie elkaar doorkruisen.

Het vigerende Landsbesluit Veiligheidsdienst voorziet in artikel 7 in de bevoegdheid van de dienst tot verstrekking aan de procureur-generaal van gegevens die van belang kunnen zijn voor de strafrechtelijke handhaving van de rechtsorde of voor een juiste toepassing van de bepalingen omtrent de uitzetting van vreemdelingen. In het tweede lid van het onderhavige artikel is deze bepaling verruimd tot een algemene verplichting voor het Hoofd van de Veiligheidsdienst om de informatie door te geven, die voor de taakvervulling van het openbaar ministerie van belang kan zijn. Als pendant daarvan is toegevoegd een overeenkomstige verplichting voor de procureur-generaal tegenover het Hoofd van de Veiligheidsdienst. Met het oog op een gecoördineerd optreden van beide instanties hecht de regering grote waarde aan deze wederzijdse verplichting.

Ad artikel 20

Behalve met het openbare ministerie dient de Veiligheidsdienst ook op een regelmatige basis contacten te onderhouden met overheidsdiensten die activiteiten ontplooien, die raken aan de taken van de dienst, d.w.z. met de politie, de douane-recherche en de Vreemdelingendienst Curaçao. Ter ondersteuning van deze contacten is in het eerste lid van dit artikel een regelmatig, al dan niet gezamenlijk, overleg van het Hoofd met de leiding van de genoemde landsdiensten en met de hoofdofficier van justitie voorgeschreven.

Artikel 13 van het geldende landsbesluit behelst al een verplichting voor politieambtenaren om gegevens waarover zij de be-

schikking krijgen, en die voor de Veiligheidsdienst van belang kunnen zijn, via de korpschef aan het Hoofd door te geven. In het tweede lid van het onderhavige artikel wordt deze verplichting gehandhaafd en is bovendien voorzien in een gelijke verplichting voor de douaneambtenaren met het oog op de al genoemde samenwerking. Die samenwerking zou kunnen bestaan doordat bv. de douane recherche, indien zij personen volgt in het kader van het toezicht op de naleving van de Landsverordening in-, uit- en doorvoer, tijdens die werkzaamheden tevens specifieke informatie vergaart voor de dienst.

Ad artikel 21

Veiligheidsproblemen hebben in toenemende mate een grensoverschrijdend en internationaal karakter. Dat is zeker ook voor een, geografisch gezien, kwetsbaar land als Curaçao het geval. Voor een doelmatig en doeltreffend functioneren van de Veiligheidsdienst is samenwerking met overeenkomstige diensten in andere landen dan ook onontbeerlijk. Dat geldt vooral voor samenwerking met de inlichtingen- en veiligheidsdiensten in de andere landen van het Koninkrijk. Dit artikel schrijft daarom aan het Hoofd voor dat hij met deze diensten contacten onderhoudt.

Ook contacten met gelijksoortige diensten van andere landen in de regio kunnen waardevolle informatie opleveren. Het artikel heeft daarom mede betrekking op het onderhouden van contacten met daartoe door de Minister aangewezen diensten van andere landen en van internationale organisaties.

De "contacten", in dit artikel bedoeld, die een vanzelfsprekend te worden onderscheiden van de - veel beperktere - verstrekking van inlichtingen, waarvan in artikel 11 van dit ontwerp gewaagd wordt. Met contacten zijn in casu bedoeld de persoonlijke,

telefonische of schriftelijke mededelingen van algemene aard. Een contact kan echter ook een verzoek om informatie inhouden; alsdan kán artikel 11 een rol gaan spelen.

Ad artikel 22

In de paragraaf waarin het onderhavige artikel voorkomt (§ 6), is de instelling van de Commissie vastgelegd en worden (behoudens de bijzondere taak die in artikel 18, tweede lid, aan de Commissie wordt toebedeeld) over haar taak en werkzaamheden regels gesteld. In § 2.9 van deze memorie werd al uitvoerig ingegaan op de wenselijkheid van toezicht en op de reden voor de voorgestelde instelling en samenstelling van die Commissie ingegaan, waarnaar ter zake van het onderhavige artikel dan ook verwezen zij. Wel wordt voor de goede orde nog gewezen op het volgende.

In het tweede lid wordt voorgesteld de Commissie beperkt van omvang te doen zijn; met drie leden, zo meent de regering, kan worden volstaan. Het lidmaatschap wordt bovendien beoogd als nevenfunctie vervuld te worden, omdat de beschreven werkzaamheden naar verwachting slechts een beperkt beslag op de tijd van betrokkenen zal leggen.

Er is in het ontwerp voor gekozen om dat lidmaatschap te koppelen aan enkele functies die gekenmerkt worden door enerzijds een brede deskundigheid op het terrein van de verhouding tussen overheid en maatschappij (d.w.z. de burgers) en anderzijds door onafhankelijkheid van de regering. Door een - door een bij uitstek onpartijdige en voor politieke argumenten niet of nauwelijks gevoelige functionaris als de president van het Gemeenschappelijk Hof als voorzitter van de Commissie te laten fungeren is bovendien de aanwezigheid van juridische expertise, benodigd bij een goede toetsing van het optreden van de Veiligheidsdienst jegens burgers, verzekerd.

Het derde lid beoogt de continuïteit bij het functioneren van de Commissie te verbeteren door aan haar een secretaris toe te voegen en deze functie te doen combineren met die van griffier van het Gerecht in eerste aanleg.

Voor de goede orde zij vermeld dat geen bepalingen zijn opgenomen over de beëindiging van het lidmaatschap van de Commissie. Dat wordt nl. niet nodig geacht, omdat die beëindiging voor het lid dat voorzitter van de Bezwaaradviescommissie is, voortvloeit uit de Landsverordening administratieve rechtspraak en voor het lid dat Directeur van de Stichting Overheidsaccountantsbureau in de statuten van de betreffende stichting.

Ad artikel 23

In de formulering van dit artikel komt tot uitdrukking dat het toezicht van de Commissie altijd achteraf geschiedt. De Commissie heeft - aldus het eerste lid - de vrijheid om, wanneer zij daartoe aanleiding ziet, een onderzoek in te stellen. Door het opnemen van het voorschrift dat de Commissie van een voorgenomen onderzoek mededeling doet aan de beide ministers, wordt voorkomen dat dezen (en de Veiligheidsdienst zelf) plotseling worden geconfronteerd met toezichtsactiviteiten van de Commissie. Mede om optimaal aan de hen opgelegde medewerkingsplichten te kunnen voldoen is het immers vereist, dat kenbaar is dát er een onderzoek wordt gestart, en waarop dat onderzoek betrekking heeft.

Daarnaast wordt in het tweede lid aan de eerstverantwoordelijke minister de bevoegdheid gegeven om de Commissie te vragen een bepaald onderzoek in te stellen. Door het gebruik van het woord "verzoeken" - en níet "opdragen" - wordt duidelijk dat de Commissie niet verplicht is tot het instellen van een onderzoek. Daartoe is besloten om de onafhankelijkheid van de Commissie te benadruk-

ken, maar zij zal vanzelfsprekend voor een weigering goede gronden dienen aan te voeren, gelet op het door hen te dienen belang als toetsingsorgaan voor het handelen van een gevoelige overheidsdienst als de dienst.

In het derde lid van dit artikel is vastgelegd dat de Commissie aan haar onderzoek een rechtmatigheidstoetsing verbindt. De resultaten van het onderzoek en haar oordeel dient de Commissie vervolgens neer te leggen in een (niet openbare) schriftelijke rapportage aan de beide ministers. De Commissie behoeft niet met een "blote" beoordeling van de rechtmatigheid van het optreden van de Veiligheidsdienst te volstaan, maar kan naar aanleiding van haar onderzoek ook aanbevelingen doen tot het treffen van bepaalde (bv. organisatorische) maatregelen.

Ad artikel 24

De regering acht het wenselijk uitdrukkelijk vast te leggen dat het Hoofd de zelfstandige bevoegdheid heeft de Commissie te benaderen, indien hij meent dat hem een opdracht is verstrekt die tegen de doel- of taakstelling van de Veiligheidsdienst indruist. De tekst van het onderhavige artikel sluit in overwegende mate aan bij de tekst van een artikel dat - als artikel 29a - beoogd was met betrekking tot de positie van de procureur-generaal opgenomen te worden in het nieuwe Wetboek van Strafvordering. De in casu gebruikte formuleringen beogen een zorgvuldige afweging te verzekeren van de belangen van zowel de Minister als de Veiligheidsdienst bij een wetsconform handelen van deze dienst.

Verwacht wordt overigens niet dat veel gebruik gemaakt zal behoeven te worden van het artikel. Vanzelfsprekend zal een verzoek om toetsing van een ministeriële opdracht een zaak moeten betreffen van importantie en zal het Hoofd, alvorens het bedoelde verzoek te

doen, overleg hebben moeten voeren met de Minister om tot een oplossing voor het tussen hen gerezen geschil te komen. De tweede volzin van het tweede lid stelt buiten twijfel dat het Hoofd zolang de Commissie diens verslag bestudeert, niet verplicht is de opdracht uit te voeren, d.w.z. hij pleegt geen ambts- of plichtsverzuim en kan op de weigering in die periode - ook als de Commissie de opdracht achteraf niet in strijd acht met de doelstelling van de dienst - nimmer disciplinair worden aangesproken.

Uit de formuleringen van het derde lid vloeit voort dat de Commissie een duidelijke uitspraak zal moeten doen, of de opdracht in strijd is met de doelstelling van de dienst of niet, opdat aan het Hoofd terstond duidelijk is, of hij de opdracht moet uitvoeren of niet.

Ad artikel 25

Voor een goede uitoefening van haar in artikel 22, eerste lid, (maar ook die in het nog te bespreken artikel 27, eerste lid) vermelde taak is het vanzelfsprekend essentieel dat de Commissie de beschikking krijgt over alle gegevens die zij voor haar werkzaamheden noodzakelijk acht, en dat aan haar - waar nodig - alle medewerking wordt verleend om die taken naar behoren te kunnen vervullen. Het kan voor de oordeelsvorming van de Commissie ook noodzakelijk zijn dat zij rechtstreeks en zonder dat daarbij beperkingen gelden, kennis neemt van de door de Veiligheidsdienst verzamelde gegevens. Het eerste lid van dit artikel voorziet derhalve in een informatie- en medewerkingsverplichting voor de betrokken ministers en het Veiligheidsdienstpersoneel.

De inlichtingenplicht tegenover de Commissie geldt voor alle medewerkers van de dienst. Gaat het echter om inlichtingen die licht werpen op geheim te houden bronnen, of om gegevens waarbij

de veiligheid van personen in het geding is (bv. bij namen van agenten), dan vereist het tweede lid dat het betrokken personeelslid de Commissie verwijst naar het Hoofd.

De rechtstreekse inzage van de gegevensverzamelingen van de Veiligheidsdienst kan ingevolge het derde lid alleen door het Hoofd worden verleend en alleen aan de voorzitter van de Commissie teneinde de kring van kennisnemers van dienstgegevens zo klein mogelijk te houden.

Ad artikel 26

Dit artikel voorziet - naast de in artikel 25 neergelegde bijzondere bevoegdheden van de commissie ten opzichte van ministers en het personeel - in een algemene bevoegdheid van de Commissie om personen te verzoeken inlichtingen te verstrekken. Dat kan de vorm krijgen van een persoonlijk getuigen voor de Commissie, maar de Commissie kan ook schriftelijk of telefonisch de gewenste inlichtingen vragen. Indien het een ambtenaar betreft, ligt het in de rede te veronderstellen dat de minister onder wie betrokkene ressorteert, bij een weigering van de betrokkene om gevolg te geven aan de oproep, aan hem een dienstopdracht tot verschijning en/of informatieverschaffing zal geven, op welker niet-naleving een sanctie staat in de vorm van toepassing van de disciplinaire maatregelen van PM, eerste lid, van de Landsverordening materieel ambtenarenrecht. Ten aanzien van derden is het - in verband met de gevoeligheid van informatie over of van de Veiligheidsdienst en de mogelijke gevaren voor de betrokkene bij een verplichte verschijn- en getuigplicht - niet wenselijk geoordeeld dergelijke verplichtingen op te nemen.

Ad artikel 27

De Commissie heeft het karakter van een onafhankelijke toezichtinstantie, dat er – in aanvulling op de bestaande ministeriele en parlementaire controle – op moet zien dat de Veiligheidsdienst binnen de bestaande wettelijke kaders opereert. Deze toezichthoudende taak laat zich – het zij herhaald – naar het oordeel van de regering echter zeer wel combineren met een taak als instantie waarbij burgers terecht kunnen met klachten over het optreden van de Veiligheidsdienst jegens hen. Deze combinatie van taken zal naar verwachting een verantwoorde behandeling van de klachten ten goede komen

Het eerste lid van dit artikel geeft derhalve een ieder de mogelijkheid om bij de Commissie een klacht in te dienen over gedragingen van medewerkers van de dienst ten opzichte van de klager. De beklagmogelijkheid heeft in die zin een ruime strekking, dat de klacht ook betrekking kan hebben op vermeend optreden van de dienst: in vele gevallen zal het betrokken personeelslid bij de burger immers niet met zekerheid als dienstambtenaar bekend zijn.

De Commissie gaat na ontvangst van een klacht na, of er sprake was van Veiligheidsdienst optreden en – zo ja – of het optreden van de Veiligheid aan de eisen van rechtmatigheid voldoet. Daartoe behoort in ieder geval de naleving van de ongeschreven beginselen van behoorlijk bestuur, doch voor de goede orde zij uitdrukkelijk vermeld dat aspecten van doelmatigheid buiten de beoordelingsbevoegdheid van de commissie vallen.

De in het eerste lid geboden klachtmogelijkheid biedt een effectief middel voor de burgers om een goede behandeling en toetsing van hun bezwaren tegen klachten over de activiteiten van de Veiligheidsdienst jegens hem te bereiken. Het is daarom wenselijk te bevorderen dat dit soort klachten ook daadwerkelijk via dit kanaal worden afgewikkeld. Dat is er dan ook de reden voor, dat in het tweede lid voorgeschreven wordt dat bij andere bestuurorganen –

bijv. een van de verantwoordelijke ministers – ingediende klachten over een (mogelijke) optreden van de dienst niet door dat orgaan zelf worden onderzocht, maar ter behandeling aan de Commissie worden opgedragen. Op deze wijze wordt voorkomen dat andere bestuursorganen het onderzoeken van dergelijke klachten ter hand nemen. Uiteraard laat deze bepaling het gebruik van het woord bestuursorgaan – onverlet de bevoegdheden van de rechterlijke macht of de Staten - naar aanleiding van klachten van burgers.

Het derde lid bepaalt dat de Commissie – na de klacht onderzocht te hebben – haar oordeel daarover vast legt. Dat oordeel behoort vervolgens zowel aan de klager als aan beide ter zake verantwoordelijke ministers medegedeeld te worden. Voor zover dat mogelijk is, zal dit oordeel ook tegenover de klager gemotiveerd worden. De vereiste geheimhouding van bronnen, werkwijze en actueel kennisniveau van de dienst zal echter met zich kunnen brengen dat die motivering summier is.

Het oordeel van de Commissie heeft geen bindende kracht. Wel kan zij er – ook dit zij herhaald – aanbevelingen aan de ministers toevoegen. Voor zover geen geheimhouding is vereist, kunnen de aanbevelingen ook aan de klager worden medegedeeld worden. Die ministers bepalen vervolgens, welk gevolg door hen aan de klacht en aan het oordeel van de Commissie daarover (en de eventuele aanbevelingen dienaangaande) wordt verbonden.

Het vierde lid geeft aller eerst aan, wat de Commissie behoort te doen, ingeval zij een klacht gegrond verklaart, n.l. een advies aan de Minister te geven over de wijze waarop naar haar oordeel in casu de overheid zou behoren te worden gehandeld. De tweede volzin legt vast dat er voor de eerste ondergetekende minister geen volledig “Freies Ermessen” bestaat ten aanzien van het Commissieadvies. In principe zal deze minister dat advies behoren te volgen; slechts indien hij van mening is dat daardoor de veiligheid van de staat in

gevaar komt, mag hij – gemotiveerd – van het advies afwijken.

Ad artikel 28

Voor de Commissie geldt ingevolge het onderhavige artikel een verplichting tot jaarlijkse opstelling van een verslag van haar werkzaamheden en toezending daarvan aan het parlement. Op deze wijze kan zij jegens de Staten verantwoording afleggen over haar functioneren als controle-instantie en kan dat functioneren publiekelijk worden gecontroleerd. Zouden de Staten immers een openbaar debat met de regering over de dienst wensen, dan kan daarbij ook het verslag van de Commissie worden betrokken. Het onderhavige artikel voorziet in een dergelijk verslag. De concept-rapporten zullen aan de eerste ondertekenaars voor commentaar worden voorgelegd. Zo zij commentaar geven, is de Commissie vrij daarvan gebruik te maken in de definitieve versie van het rapport, doch zij is bevoegd de ministeriële opmerkingen ter zijde te leggen. In dat laatste geval vereisen regels van fatsoen dat zulks gemotiveerd geschiedt.

Omdat het jaarverslag van de Commissie na verzending aan de Staten in principe openbaar is, dienen voor dat verslag beperkingen te gelden. Zo zal daarin geen informatie kunnen worden verstrekt over concrete operaties, omdat daardoor inzicht zou worden geboden op de in die gevallen aangewende middelen of (geheime) bronnen en op het actuele kennisniveau van de dienst. Daartoe strekt de tweede volzin van het derde lid.

Aan de hand van de in het bedoelde verslag gegeven algemene informatie zal - ondanks de beschreven beperkingen - een constitutioneel verantwoorde parlementaire controle op het functioneren van de dienst en het regeringsbeleid ter zake gestalte kunnen krijgen.

Ad artikel 29

Met het oog op de toepasbaarheid van de artikelen 104 en 104a van het Wetboek van Strafrecht, waarnaar in het eerste lid wordt verwezen ten aanzien van personen die - uit welken hoofde dan ook - komen te beschikken over gegevens waarvan de bron duidelijk de dienst is, dient alle door de dienst verzamelde en verkregen informatie als geheim te worden aangeduid. Dat zal zijn beslag krijgen door middel van wijziging van de Landsverordening bescherming staatsgeheimen, waarvan reeds werd gewaagd. In het onderhavige artikel wordt alleen voorzien in een basis voor het opnemen van een strafbepaling (vide artikel 35).

Ad artikel 30

Dit artikel behelst, in navolging van artikel 9 van het ter zake vigerende landsbesluit, een algemene zorgplicht voor het Hoofd om de geheimhouding van daarvoor in aanmerking komende gegevens en bronnen en de veiligheid van bij de activiteiten van deze dienst betrokken personen te verzekeren. Deze (wettelijke) dienstopdracht zal zijn uitwerking moeten vinden in door het Hoofd uit te vaardigen interne voorschriften - waaronder dienstorders - voor het personeel ten aanzien van de organisatie en de werkmethoden van de diensten, zo nodig, in door hem te maken afspraken met de politie over de fysieke bescherming van personen.

Overigens blijft onverlet de mogelijkheid dat de Minister te dezer zake algemene of bijzondere ambtsinstructies geeft aan het Hoofd en/of het personeel.

Ad artikel 31

Dit artikel bevat een ontheffingsregeling voor het personeel van de Veiligheidsdienst, dat in een gerechtelijke procedure als getuige of deskundige wordt opgeroepen. Het komt de regering, gelet op de aard van de bij de dienst aanwezige gegevens, voor dat algemeen zal worden ingezien dat derzelver personeel niet door de rechter gedwongen moet kunnen worden te spreken over de in casu bedoelde gegevens, omdat van de rechter niet verwacht mag worden dat hij in elk concreet geschil de reikwijdte en de ernst van de bekendmaking van die gegevens zal kunnen beoordelen. Toch wenst de regering - naar analogie van het in artikel 13, tweede lid, van dit ontwerp gevolgde systeem - niet zóver te gaan, dat elk optreden in rechte van Veiligheidsdienstpersoneel onmogelijk wordt gemaakt.

Artikel 32

Deze bepaling biedt de mogelijkheid nadere regels te stellen met betrekking tot de organisatie, de werkwijze en het beheer van de dienst. Met name op het stuk van de begrotingsvoorbereiding en het financieel beheer zullen specifieke regels noodzakelijk zijn. Het gaat er daarbij enerzijds om de positie van de minister van Financiën (als beheerder van alle Landsmiddelen) ten opzichte van de dienst gedurende een begrotingsjaar te handhaven en anderzijds te regelen, hoe gehandeld moet worden na afloop daarvan in het kader van het opstellen van de rekening van de verschillende ministeries van het Land. Van de Veiligheidsdienst wordt immers in principe, net als van elke andere overheidsdienst, een heldere en volledige verantwoording van de door de Staten ten behoeve van de nationale veiligheid aan de Minister toegestane gelden verwacht. Aangezien uit een dergelijke verantwoording echter concrete gegevens over de modus operandi van de Veiligheidsdienst kunnen worden geput - welke wetenschap ernstige gevolgen kan hebben voor de veiligheid van personen en zaken -, dient de kring van personen die gerechtigd zijn tot kennisname van die gegevens, zo klein mogelijk gehouden te worden. In dit verband is denkbaar dat de kring van personen die een volledig inzage-recht hebben bij de Veiligheidsdienst te beperken tot uitsluitend de directeur van de Stichting Overheidsaccountantsbureau en de voorzitter van de Algemene Rekenkamer. Met het oog op het bijzondere karakter van de Veiligheidsdienst is ook denkbaar dat bepaalde begrotingsvoorschriften ten aanzien van de dienst een bijzondere invulling krijgen. Bij wijze van voorbeeld wordt gedacht wordt aan de verplichte opneming in de memorie van toelichting van allerhande gegevens, het verstrekken van informatie aan en het binden van het aangaan van verplichtingen aan voorafgaande toestemming van de minister van Financiën, het schriftelijk aangaan van privaatrechtelijke rechtshandelingen, de ver-

plichting aanbestedingen te houden bij de aanschaf van zaken en de verplichting om in de jaarrekening van het Land allerhande gegevens te vermelden.

Ad artikel 33

Het is wenselijk een bepaling op te nemen, in het bijzonder teneinde te kunnen optreden tegen bedrijven die voor het vervullen van een functie bij dat bedrijf, die als vertrouwensfunctie is aangewezen, een persoon aanstellen of aangesteld houden, ten aanzien van wie geen veiligheidsonderzoek heeft plaatsgevonden of die op basis van een dergelijk onderzoek geen “goedkeurende verklaring” heeft erlangd, of wiens goedkeurende verklaring is ingetrokken. Daartoe strekt dit artikel dat ook strekt tot handhaving van de geheimhoudingsplichten...

Ad artikel 35

Naast de informatieplicht van de Commissie, opgenomen in artikel 11 van het onderhavige ontwerp en de uit de Comptabiliteitsvoorschriften voortvloeiende verantwoordingen is het wenselijk dat de voor het optreden van de Veiligheidsdienst verantwoordelijke ministers jaarlijks aan de Staten een jaarverslag van de werkzaamheden van de dienst presenteren, opdat de Staten zoveel mogelijk aan hun rol van toezichthouder op het bestuur kunnen voldoen. Daartoe strekt het onderhavige artikel.

Ad artikel 36

Niet uitgesloten wordt geacht dat onverminderd de in zgn. verplichte uitvoeringsregelingen neer te leggen regels, ter zake van diverse in het ontwerp neergelegde aangelegenheden in de toekomst de wenselijkheid wordt geconstateerd van nadere uitvoeringsregelingen. Zo daarvoor niet al een andere wettelijke grondslag aanwezig is (zoals bv. het geval is ten aanzien van eventuele bijzondere rechtspositionele bepalingen voor het personeel van de Veiligheidsdienst), dan kan gebruik gemaakt worden van het onderhavige artikel om daaraan de bevoegdheid tot regeling bij landsbesluit, houdende algemene maatregelen, te ontleen. Ten aanzien van de onderwerpen die zich daar mogelijk voor zouden kunnen lenen, kan gedacht worden aan uitvoering van de artikelen 11, 12, 16, 20 en 27.

Willemstad,